

HLAVNĚ

NE

ZBYTEČNĚ

Marek Řezanka

Praha 2020

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** posílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

152 180 40 33/0800 dvacet korun.

Jde o nový směr v přijímání literatury bez mezičlánků a nutných nákladů. Autorům i čtenářům by se tento způsob mohl stát časem přijatelný.

Marek Řezanka

Hlavně ne zbytečně...

Blazerady u Prahy jsou smyšlené. Stejně jako řada dalších míst, postav a děj příběhu v této knize.

Předehra

Červen 2003

Tmavě modrý vůz značky Škoda Favorit odbočil z hlavní silnice. Řidič si zapálil další cigaretu – a ochotně nabídl i pasažérovi vedle, dvaatřicetiletému Martinovi Vozábkovi. Ten s vděkem přijal. Bylo teplo – a oba měli okénka stažená, takže do auta proudil vzduch. Vozábkovi vadilo, že pořád neví, kam přesně jedou. Jeho společník a řidič, o pět let starší Honza Lecina, mu na všechny dotazy jen hraně bodrým hlasem odpovídal to stejné: „Klid, kámo, vše se dozvíš. Něco musíme probrat, moc to nezabere. Neboj.“

Po pravdě, Vozábek se trochu bál. Bylo sice fajn inkasovat prachy vlastně za nic – ale v tuto chvíli klidný nebyl. Všechny faktury za jednu fiktivní firmu byly na jeho jméno. Vysvětlili mu, že o nic nejde, že je to pouze formalita – a že vše bude „v cajku“. Ono ale není. Firma oficiálně krachla – a jediná stopa vede k němu. Nechce skončit v base.

„To nehrozí, neboj“, chlácholili ho. S tím se ale již nehodlal spokojit.

Dobře, poslední rok byl z jeho pohledu nadstandardní. Žil v luxusním bytě v centru Prahy, balil holky, měl skvělé fáro, nóbl hadry.

Seznámil se ale s jednou dívkou, s níž by chtěl něco víc. A právě v tento moment se mu hrubě nehodí, aby ho zašili. Začíná mu docházet, že byl zneužit.

Ne, neměl do toho auta sedat. Jenže – nějak se to vyřešit musí. Kdyby aspoň tušil, kam ho vezou.

„Už tam budem´?“, utrousil po dalších pěti minutách jízdy.

Lecina vyfoukl kouř z okna a křečovitě se usmál. „Kam ten spěch? Ale v poho, ještě asi deset minut – a dočkáš se. Prostě se to jen musí vyřešit, to je celý.“

Vyřešit? Jistě. Ale jak?

„Ti je snad jasný, že tohle musíme probrat někde, kde nejsou voči a uši, ne? Tak co se plašíš, kurva?“

Lecina se znovu usmál a zabočil na lesní cestu.

„No vidíš, jsme tu.“

Odhodil nedopalek a otevřel dveře. Před nimi se tyčila silueta nevábné chatky s rozpadající se střechou.

Lecina si všiml Vozábkova výrazu tváře.

„Tak tos´ věděl, ne, že nejedem´ do pětihvězdičkového hotelu.“

Postrčil Vozábka směrem ke vchodu. Dveře se se skřípěním otevřeli a tam stál jakýsi mladík, kterého Vozábek neznal. Mohlo mu být tak nejvýš pětadvacet. Vlasy měl na ježka, byl středně vysoký a měl vysportovanou postavu.

„To je kdo?“, otočil se Vozábek na Lecinu.

„Asi šéfův řidič, předpokládám“, zahrál to do autu Lecina.

Uvnitř byla tma. Vozábek si všiml, že v místnosti toho mnoho není. Starý oprýskaný stůl, tři židle, z toho jedna měla jednu nohu zlomenou, polorozpadlá skříň a zaprášený lustr.

Šéf ale nikde nebyl – a pokud není ukryt ve skříni, napadlo Vozábka, pak zde skutečně není.

Prudce se otočil.

„Co to jako...?“

Víc nestihl. Namakaný mladík ho přesně mířenou ranou poslal k zemi.

Když se Vozábek zvedal, Lecina mu sevřel ruce silou a jeho společník mu obtočil nějakou šňůru kolem hrdla.

Vozábek se z posledních sil pokusil aspoň jednoho z útočníků kopnout. Marně. Cosi křuplo – a bezvládné Vozábkovo tělo se sesunulo na zem.

„A je to“, konstatoval lakonicky Bedřich Soukeník, kterému bylo teprve třidvacet. „Co s ním teď?“

„Naložíme ho. Až bude tma, řeknu ti, kam ho zavezeme. Škvára bude“, procedil mezi zuby Lecina. Snažil se ze všech sil potlačit, jak je mu na zvracení. Věděl jedno – bude rád, až od tohoto psychopata bude co nejdál. Soukeník zrovna oddělal chlapa – a vypadal, že právě dopil šálek lahodné kávy.

I. Až po krk v blátě

Leden 2020

Dušan Sporek zaklel. Sice nemrzlo, ale do tmy se snášel velice nepříjemný mrholivý déšť, v němž byl člověk za chvíli řádně promočen, i když vůbec nelilo.

Muž v černé bundě a kapuci však nemohl jen tak zalézt do svého srubu, který již byl příjemně vytopen sálajícími kamny ve všech místnostech. Měl jich celkem pět.

Ne, tento pětatřicetiletý muž neměl na odpočinek u praskajícího ohně ani pomyšlení. Zrovna totiž naložil jistý náklad do kufru svého vozu. Červený Opel Zafira jaksi děsivě ladil s okolní tmou i nastalým počasím.

Když se nad tím Sporek zamyslel, byla to vlastně dokonalá hororová scéna. Jedno tělo zabalené do dek již do auta naložil. To těžší, mužské. Přemítal, jestli si teď může říct, že již má to nejhorší za sebou. Jistě – tenhle vážil více. Ale ona ani ta ženská nebude snadné sousto. Navíc je tam musí nějak urovnat. Sklopil kvůli tomu zadní sedadla.

Radši se snažil nemyslet na to, co zákonitě musí přijít. Bude v tomhle mizerném počasí řídit – a ještě se dvěma mrtvolami v kufru.

Zhluboka se nadechl. Věděl, že nemá na výběr. Těla tu zůstat prostě nemohou.

Na svou bývalou milenkou se snažil příliš nedívat. Tuhle Fražánkovou mu byl čert dlužen. Nejprve mu málem rozvrátí manželství – a teď aby se jí zbavoval.

Snaží se pracovat metodicky. Hlavně nemyslet. To by se zbláznil.

Jedno pozitivum v tom celém nachází. Není mu vůbec zima – a rozhodně se mu nechce spát. Jeho organismus je vybičován na plné obrátky.

Konečně zvládl naložit i druhou oběť. S povděkem kvituje, že široko daleko nikdo není.

Musí se modlit, aby ho nestavěli policisté. Chvilí uvažuje, kam že vlastně pojedě. Ví jedno – musí to být hodně daleko. Pryč od tohoto místa. Pak snad konečně tahle noční můra skončí a on se bude moct aspoň trochu prospat.

Blazerady u Prahy se probudily do mrazivého dne. Policista Tomáš Mrnc má náladu toho rána adekvátní, tedy někde pod bodem mrazu.

Tento čtyřicátník, potřetí ženatý, doufal, že místní oddělení vražd konečně povede. Je přece již patnáct let u policie – a má výsledky.

Zdálo by se, že Blazerady jsou malou poklidnou obcí – ale realita je poněkud jiná. Za těch patnáct let služby již vyšetřoval desítky vražd. Většinou to byly jasné případy, které byly nanejvýš do týdne vyřešené. Manželka bodla v hádce manžela, muž uškrtil milenku, která se nechtěla smířit s rolí věčně druhé a utajované, zákazník zabil prostitutku, syn vzal sekeru na tyranského otce – a tak podobně.

Mezi nejsmutnější případy Mrnc řadil vraždu novorozeněte. Devatenáctiletá matka skrývala těhotenství – a chlapečka hned po porodu zardousila. Našli ho na skládce mezi odpady. Nejtěžší bylo vypátrat, která žena ho porodila. Tehdy se mu chtělo od policie odejít. Jenže zůstal.

Vyšetřoval i pár složitějších případů. Vraždu studenta, který si bokem přivydělával prodejem drog či mord majitele jedné místní restaurace. Na tom dělal s přestávkami skoro dva roky. Pachatele ale nakonec usvědčili.

A když jeho nadřícený odešel do zasloužené penze – a on měl logicky nastoupit na jeho místo, což si i dotyčný přál, objeví se „eso z Prahy“, Jaromír Hamza.

Hamza dělá na vraždách skoro dvojnásobně déle než Mrnc. O řadě případů, které vyšetřoval, se psalo v novinách. Je i autorem knihy, v níž některé staré kauzy popisuje.

A pak je tu jeho osobní tragédie. Když mu bylo 49, tedy před třemi roky, někdo uškrtil jeho starší dceru, tehdy dvaadvacetiletou. Stopy vedly k ženatému milenci oběti – ale nikdy mu nic nedokázali.

Hamza se tehdy psychicky zhroutil. Dal se ale nějak dohromady – a rozhodl se pro profesní návrat. K Mrncově smůle – zrovna do Blazerad.

Ti dva si nesedli od prvního setkání. A to zatím spolu nemuseli řešit žádný případ.

To se ovšem brzy změní.

Když byla kdesi u kraje silnice nalezena dvě těla – ženy a muže, nic nenasvědčovalo tomu, že by se tím místní kriminálka měla vzrušovat. Jenomže zastřelené oběti byly identifikovány. A zjistilo se, že obě žily v Blazeradech. Sedmadvacetiletá Gabriela Fražánková prodávala luxusní prádlo, čtyřiapadesátiletý Oskar Zmožík vlastnil hospodu.

Obě nalezená těla byla nahá. Zmožík byl střelen do hlavy, Fražánková dvakrát do hrudníku, přičemž jedna střela jí pronikla přímo do srdce. Jednalo se o devítku, tedy zbraň ráže devět milimetrů. Tu zatím ale neměli.

Již vzhledem k okolnosti, že zavraždění byli nalezeni bez jakéhokoli oblečení, se pátrání zaměřilo na jejich intimní život.

Fražánková byla svobodná – ale prý chodila s nějakým ženatým mužem. Zatím nevěděli, o koho se jedná – ale to by měla být pouze otázka času.

Zmožík byl ženatý – a sice tři roky. Jeho manželkou byla jistá Agáta Rádlerová, nyní Zmožíková.

Mrnc právě zjišťoval podrobnosti z jejího života. Když jí bylo patnáct, utekla z domu. Začala se živit prostitutí. Byla dvakrát zatčena za krádeže.

Vypracovala se na luxusní prostitutku. V pětatřiceti se provdala za Zmožíka. Patrně si spočetla, že tělo jí už dlouho živit nebude – a Zmožík byl v balíku. Pokud pro ni ztratil hlavu, potom ne úplně. Sepsali předmanželskou smlouvu – a kdyby se Agáta trhla, nedostala by nic. A tady visely ve vzduchu desítky milionů.

Zmožík však rozhodně nepatřil mezi počestné občany. V minulosti byl několikrát vyšetřován pro majetkovou trestnou činnost – ale nikdy nebyl odsouzen. Bylo nad slunce jasné, že kapitál na koupi hospody nevznikl z ničeho bohulibého.

Z podobných úvah vytrhl Mrnce nesmlouvavý hlas jeho nového šéfa, Hamzy.

„Máme nové informace o té Fražánkové. Prý chodila s nějakým Stanislavem Lokerou. Toho ale nechala asi před rokem kvůli nějakému ženáči. Neprozradila sice jeho jméno – ale že prý má mít v okolí Blazerad u lesa nějaký srub.“

Tomáši, vyslechnete toho Lokeru. Ten by měl vědět, kvůli komu ho nechala. Samozřejmě i on může být naším pachatelem. Ale že by čekal rok, to se mi nějak nezdá. Spíše tipuji toho milence.“

Případ je vyřešen, amen, pronesl v duchu velmi ironicky Mrnc. Proč se vůbec namáhat s nějakým vyšetřováním, že?

Ani netušil, čím ho Hamza tak štve. Řešení, že ženatý milenec načapá svou milenku s jiným – a v zuřivosti oba zabije, se přímo nabízelo. Měl by být rád, že mají navzdory mrazivému počasí horkou stopu.

Richard Lokera měl po dlouhé době důvod k radosti. Jeho syn Standa totiž po různých svízelných plní to, co od něho očekává. Dostudoval v Praze práva – a začíná slibnou kariéru v advokacii. Je mu dvacet devět let – a vypadá to, že jeho vztah s Lucií Jindříškovou, dcerou miliardáře Jindříška, nabírá více než uspokojivý směr.

Ještě před rokem tak veselo nebylo. To se totiž Standa rozešel s tou běhnou Fražánkovou. No, rozešel – ona ho zkrátka kopla někam. Byl z ní úplně pryč.

Richard měl tehdy o syna velkou starost. Tu holku nenáviděl, že ho ničí. Jeho jediného syna. Nikoho jiného nemá. Když bylo klukovi deset, skočila jeho manželka z padesátimetrového srázu dolů. Synovi se jí snažil líčit jako milující maminku, která měla neurčitě zdravotní komplikace. Měl pro ni výhradně omluvná a hezká slovíčka – ale uvnitř cítil něco jiného. Nenáviděl ji. Věděl, že mu opakovaně zahýbala. A ještě se mu vysmívala. Vytvořil jí kult, z jejího příběhu udělal pohádku – a střežil se, aby před synem nikdy neodhalil, jak moc tu „kurvu zatracenou“ nenáviděl.

Když si Standa začal s Fražánkovou, jeho otec se vyděsil, že půjde v jeho stopách.

Nyní byl rád, že si našla nějakého ženáče – a vlastně tím jeho syna zachránila. To si ale muže říct až teď.

Bál se o jeho život. Standa nespál, nejedl, psychicky byl totálně na dně. Jak mnoho či málo mu tehdy chybělo k sebevraždě?

Na to jeho otec raději nemyslel. Byl rád, že věci nabraly zcela nový směr. Fražánková byla minulostí. V tuto chvíli po boku jeho syna stojí čtyřicetiletá blondýnka, která vystudovala ekonomii a rozhodla se pracovat v jedné neziskové organizaci – mimochodem štědře dotované jejím otcem.

Jak se Augustýn Jindříšek domohl miliard, se dnes nikdo neptá. Tento šedesátník je v médiích líčen jako filantrop. Jeho aktivity jsou různé. Vlastní realitní společnost, kromě toho se angažuje v likvidaci odpadů. Jeho životopis před rokem 1989 jako by neexistoval. Byl vyučený elektrikář. Zbohatl na obchodu se značkovým rumem. Peníze potom uplatnil v privatizaci některých podniků, které záhy nato stály před bankrotem. Ne tak Jindříšek. Ten se domohl žádoucího kapitálu a od té doby je možné vysledovat jeho filantropickou kariéru.

Jeho soukromý život je pak sám o sobě kapitolou. Jeho první žena byla prodavačkou v ovoci a zelenině. Měli syna, rozvedli se. V jedenadevadesátém roce se Jindříšek žení podruhé. Bere si ambiciózní lékařku, která však rok po svatbě umírá při autonehodě. Toto manželství je bezdětné. V devadesátých letech navázal Jindříšek údajně celou řadu vztahů s různými ženami, dokonce se mluvilo i o nějakém tom nemanželském dítěti, ale žádná z nich se nestává jeho manželkou. Až jedna mladá moderátorka zpráv na soukromé televizi.

Matka Lucie, Natalia, pochází z bigotní katolické rodiny na Slovensku. Vystudovala žurnalistiku a pracovala v jedné firmě jako specialistka PR. Je silně ambiciózní a v jediné dceři se vidí.

I když má Jindříšek syna z prvního manželství, ten jako by nebyl. Nevídají se – a poté, co měl mladík problémy s drogami, ho otec zavrhl.

Richard už nějak vytušil, že v jeho synovi neplane pro Lucku žádný extra žár. Vášeň se jednoduše nekoná. Patrně ani z její strany.

Co se totiž dokonale ututlalo, je traumatická událost z jejího dospívání. Když jí bylo sedmnáct, chodila s o tři roky starším klukem. Ten ji s kamarádem unesl, držel ve sklepení kamarádovy chaty – a po otci požadoval miliony. Jak se následně ukázalo, chtěl prachy shrábnout – a Lucii i svého kamaráda zabít. Opatřil si ilegální střelnou zbraň.

Život Lucii – a vlastně i sobě – zachránil druhý z únosců, kterému došlo, že jeho parták bude chtít tu holku zabít. Co mu nedocházelo, že podobný osud čeká i jeho. Jemu se Lucie líbila – a navrch nechtěl být vrahem. Vše nahlásil policii – a té se podařilo hlavního únoscce zadržet.

Je pochopitelné, že tato událost jinak bezstarostnou Lucii poznamenala. Přestala klukům věřit, stáhla se do sebe.

Se Standou se poznali na protibabišovské demonstraci. Začali se scházet po čajovnách a v kině – a nakonec spolu i začali spát. Spojovali je jich plány. Postaví si velkou vilu za Prahou, budou mít psy a koně – založí rodinu.

Richard si nemohl od života přát více. Sám byl vždy jen podřadný právník, kterému se nic výrazného nedařilo. Všechny své tužby projektoval do syna. A v této chvíli je nesmírně hrdý i šťastný.

Syn mu navíc oznámil, že si s Luckou pronajmou byt. A tak za rok by se dali do stavby té vilky. Ještě potřebují vybrat lokalitu. Nějakou, kde je docela bezpečno a kde se vyskytuje příroda.

Stanislav Lokera nebyl otci vůbec podobný. Měl vyšší postavu, plavé vlasy a modré oči. Otec byl podsaditý, hnědooký a na hlavě, kde toho již mnoho neměl – a pokud ano, tak šedivé chmýří – se kdysi vyskytoval hnědý účes na ježka.

Stanislav působil na dívky jako magnet – bohužel pouze zjevem. Ve vystupování si dlouho nevěřil – a jeho známosti končily nezdarem. Až pak jednoho dne potkal Gabrielu Fražánkovou. S tou se konečně osmělil.

Jakkoli byl Richard Lokera člověk nezajímavý a v mnoha ohledech neúspěšný, jedno se mu muselo nechat. Uměl získat peníze. Nebylo to vždy nejčistším způsobem – ale na to se nikdo neptal.

Tomu bylo jasné od samého počátku, že Gábinka cítí ve vzduchu prachy. Jenže bylo kontraproduktivní tuto stránku problému Standovi vysvětlovat. Ten neviděl, neslyšel. Jednoduše si nechtěl připustit, že by otec mohl mít pravdu.

Otec pohlédl na syna znepokojeným pohledem: „Děje se něco?“

Standa si sundal bundu, zul se a vyhrkl: „Je mrtvá.“

„Kdo?“, nechápal Richard.

„Gábina. Volala mi policie, že se mnou potřebují mluvit, tak jsme se dohodli na zítřku ráno, že mne tu navštíví.“

„A proč chtějí mluvit zrovna s tebou?“, zakabonil se Richard.

„Byla zavražděna“, hlesl Standa.

„To se někde domákli, že s ní spal – tak ti to chtějí přišít, ne?“

Standa jenom pokrčil rameny.

„Budu u toho. To by se jim líbilo, najít si obětního beránka. Dyť už s ní skoro rok nejsi, proboha – a máš jinou – tak proč bys ji asi zabíjel?“

Richard Lokera zuřil. Náhle ale umkl, protože viděl, jak je jeho syn celý přešlý a mimo.

„Ty ji pořád ještě miluješ, co?“, změnil tón. Přešel k laskavějšímu a tiššímu projevu. Standa nereagoval. Po chvíli skoro šeptem – pronesl: „Byla doba, kdy jsem o tom uvažoval. Jak mne nechala – a našla si toho...“

Do očí mu vyhrkly slzy.

„Prostě jsem chvíli zvažoval, že takhle žít nemůžu. Že zabiju ji – a pak sebe.“

Tak to nebyly přehnané obavy. Richard tušil, že katastrofa byla blízko – netušil ale, že až taková. Chvíli se nezmohl na slovo.

„Ale byl jsem srab. Nedokázal bych jí ublížit – a sobě už vůbec.“ Sklopil hlavu.

„Tohle ale policii vykládat nebudeš, že“, chraptavě opět promluvil Standův otec. „Ale ty vlastně víš, s kým pak chodila, vid’?“

„No jo, sledoval jsem je.“

V Richardových očích, které před okamžikem jako by zcela vyhasly, náhle zajiskřilo. „Tak to je bezvadný. Možná ji zamordoval ten její novejš chlap, ne?“

„Nevím, co je na tom bezvadného“, odsekl podrážděně Standa.

Richard sám sebe napomenul a krotil se. „Myslím jen, že prostě můžeš navíst policajty na stopu.“

„Toho hajzla bych zabil“, zasípal Standa.

Ne, Richard mu teď rozhodně nesdělí, že ta mrcha si nic jiného nezasloužila – a že kdo s kým jak zachází, tak také končí.

„Stačí, když půjde sedět“, konstatoval místo toho a nalil synovi trochu becherovky, kterou měl v lednici.

„Neboj, to zvládneme“, donutil se k umělému úsměvu, jenž měl syna patrně povzbudit.

Pro Dušana Sporka nezačal další rok zrovna dobře. Cítil, jak se cítí mizerně. Nemohl pracovat, nedokázal se na nic soustředit. Myslíl pouze na to jediné – kdy spadne klec? Manželce řekl, že je nemocný. Jak ale dlouho bude tato jeho nemoc trvat? Kdykoli zahlédl své dvě „princezny“, bodlo ho u srdce a cosi v jeho hrdle se stáhlo. Ztratí vše, co miluje? Je to neodvratné?

Před očima viděl pořád jeden a ten samý výjev. Dvě nahá těla na posteli – obě chladná a nehybná. Jedno to tělo patřilo ženě, s níž podváděl svou manželku. A která na něho tlačila, aby se rozvedl.

Celé je to nesnesitelné. Paradoxní bylo, že si Dušan začínal přát, aby se něco stalo. Jen aby nepokračoval stav setrvalého napětí.

Magda Draníková se s rozkoší protáhla. Tyhle chvíle sexu s o téměř patnáct let starším Oldřichem Braidlem milovala nade vše. Jí bylo dvaadvacet a moc nevěděla, co se sebou. Na gymnplu spadla do drog. Bylo to těžké období, ale nějak se z toho vyhrabala – i za cenu

jednoho zbytečně promeškaného roku. Nakonec se dostala horko těžko na teologickou fakultu Univerzity Karlovy, ale po roce studium nechala. Teď dělala příležitostnou servírku či prodává v jednom antikvariátu.

Rukou si přejede piercing v pupíku a prostěradlem si zakryje tetování trnité růže na levém stehnu.

Zapálí si cigaretu a tiše pozoruje muže po svém boku. Oldřich se živí jako soukromý vyšetřovatel. V praxi to znamená, že sleduje vytipované osoby, s kým se scházejí, co dělají ve volném čase a tak podobně. Pořizuje fotografie, dodává informace. Většinou se jedná o nevěru – ale také o nezákonné obchody. Magda ho poznala v jednom nočním klubu, když tam zrovna sledoval pro klienta jednu mladou ženu. Samozřejmě, že dotyčnému zahýbala.

Dali se s Magdou do řeči, a ještě tu noc skončili u ní doma v posteli. Trvá to zatím půl roku. Navštěvují jeden druhého – o budoucnosti nepřemýšlejí. Takto jim to vyhovuje. Tečka.

Oldřich již má desetiletou dceru, kterou ale vidí jenom málo. Rozvod byl vyčerpávající a také nespadal do kategorie levných. Oldřich si již dává pozor, aby tuto epizodu nemusel ve svém životě znovu zakusit. Jednou stačilo.

Konečně se v posteli také posadí a upře na Magdu své šibalské modré oči.

„Zmožik to má za sebou“, pronesl jakoby snad ani nemluvil k ní.

Nedokázala potlačit své emoce. Bezstarostnost byla ta tam. Cítila podivné chvění po celém těle – a musela konstatovat, že je to chvění příjemné.

Dívala se na něho tak nějak jinak. Byl v tom obdiv?

„Musej zaplatit všichni. Jinak nebudu mít nikdy klid. Musíš ty chlapy najít. Všechny. Prostě musíš.“

Naléhavost se v jejím hlase nedala přeslechnout.

„Policajti to znovu vyšetřujou“, namítl. „Je možné, že je dostanou.“

Zavrtěla hlavou. „Možná jednoho zavřou – a to je ještě velkej otazník. Ne, chci, aby pykali do jednoho. Doprčic, bylo mi pět, když k tomu došlo. Chápeš to? Moje podělaná matka se pak nechala píchat každým debilem, co na něho natrefila. V patnácti jsem zdrhla.

Táta mě měl hrozně moc rád. Tohle by se mi nikdy nestalo.“

Jako by se v její bolavé duši protrhla stavidla.

„Slib mi, že až to zjistíš, tak se o ně postaráš? Slib mi to“, nedala se odbýt.

Vzdychl si.

To se již k němu opět přitulila a začala si zuby hrát s jeho ušním lalůčkem.

V tomto stavu by jí snad slíbil vyvraždění půlky světa.

„Uvidíme, co s tím půjde udělat“, procedil pouze a cítil, jak znovu tvrdne. Nenechala ho na pochybách, že odměna bude více než sladká.

Janu Lecinovi pomalu táhlo na pětapadesát let. Čelo měl holé, přibral několik kilo a dělal se mu pupek. Částečně z piva, částečně z různých hamburgerů a podobné stravy. Byl dvakrát rozvedený a se současnou ženou k tomu neměl daleko.

Ještě před třemi lety pracovala jako číšnice v jednom podniku, kde se ve večerních hodinách roznášelo nahoře bez. Má z minulého vztahu osmiletou holku a jí jsou třicet čtyři. Je to hnědooká brunetka menší postavy s pořádně vyvinutým poprsím.

Lecinu si vzala proto, že má prachy. Patří mu autobazar – kousek za Prahou, krom toho pronajímá v centru Prahy luxusní byt čtyři plus jedna. Samozřejmě bohatým cizincům.

Lecina měl zatím z každého vztahu děti. S první manželkou má dceru, se druhou dva syny. Obě ho obraly, o co se dalo, přesto se dvakrát zmátořil. Má ale strach, že do třetice by to bylo smrtelné. Však také s manželkou sepsali předsvatební smlouvu. Jí tu nepatří nic. Ani jedno z luxusních aut, vila, autobazar, byt v Praze, nic.

Chtěl si ještě na stáří užít. Hořce se zasměje. Má blízko k sebelítosti.

Najal si nějakého Oldřicha Brajdla. Měl tři neděle sledovat jeho ženu. Výsledek už ví. Kurva, musí to dělat zrovna s tímhle Kubickým. Jak jen toho chlapa nesnáší a nenávidí. Navíc z něho má pořádný strach. A do toho se dozví, že s ním chrápe jeho vlastní žena. Že mu donáší, co říká, co dělá, jaká má tajemství. Zvracel by.

Udělá se mu nevolno. Dochází mu totiž, že si musí sakra dát pozor, co jí vyblíje. To už to rovnou může Kubickému poslat poštou.

Strašná děvka.

Pokouší se trochu opanovat, ale nedaří se mu to. Ruce se mu třesou, mozek vypovídá službu.

Představuje si ji nahou v jeho objetí. To není zas tak těžké potom, co viděl. Těžké je se s tím smířit. Akceptovat to. Co ho ale děsí možná ještě více, co tomu grázlovi napovídá.

Zmožík to má za sebou. Už jí něco málo řekl, sakra. Že nebude čekat, až ho taky někde najdou u pangejtu. Doprdle, zkleje si v duchu. Kde to žiju, že se musím hlídat před vlastní ženou?

Chce se mu brečet. Řval by. Snad by tu mrchu i dokázal zabít. Ne, v první řadě se musí zklidnit. Však už to nějak vymyslí.

Roman Kubický si své šedé vlasy pečlivě barví. Chce být pořád blondák jako za mlada. Postavu si udržuje a blížící se padesátku by mu hádal málokdo. Spíše nikdo.

Ověšený řetězy a další tunou ozdob si stále hraje na playboye. Rád dává své bohatství najevo. Luxusní zámeček kousek za Prahou, mejdany skoro denně, modelky či dívky s postavami (ale i prázdnotou) modelek si u něj podávají kliku. Je provozovatelem několika nočních klubů a bulvár díky němu může živit pár budižkničemu, kteří takto mají žně.

O aféry u Kubického není nouze. Popral se, opilý napadl reportéra, měl vyhrožovat své exmanželce smrtí, jinou ženou byl obviněn ze znásilnění. To se ale neprokázalo – a poškozená byla označena za nedůvěryhodnou. Bývalá šlapka. Narkomanka. Když se pak po půl roce po tomto onálepkování údajně předávkovala ve svém bytě, ani se o tom nepsalo.

Denise Lecinové se kolem rtů rozlil spokojený úsměv. Tenhle jí to prostě udělat umí, to se musí nechat. Jenomže si nemůže malovat, že by se kdy stala jeho ženou. Nejde ani tak o to, že již ženatý je. Ani rozvedený by totiž nebyl poprvé. Ale on se rozvést nechce – a dal jí to dávno na srozuměnou.

Denisa si nic nenamlouvá. Ví, že je jednou z celé řady podobných. Stačí jí to. Jenže potřebuje být materiálně zaopatřená. A v tomto ohledu jí její stávající manželství způsobuje vrásky.

Dochází jí, že jí má manžel už po krk – a že od něho půjde s holým zadkem. Tato představa se jí pochopitelně ani trochu nelíbí.

„Jak vzal ten tvůj to, co se stalo Oskarovi?“

Roman se zeptal, jako by nic, jako by se bavil o počasí, že je venku celkem zataženo – a jestli třeba zaprší.

„Má strach. Ten tě práskne, jak dostane příležitost. Je posranej, úplně.“

Zamyšleně se na ni podíval.

„Hele, já potřebuju dobrý informace. Přesný. Rozumíš. Na to tě mimo jiné“ – samolibě se usmál a poplácal ji po nahém pozadí – „mám. Na informování. Je mi jasný, že jako vdova bys to vůbec neměla špatný – ale já toho tvýho nedám oddělat jen pro to, že se pak můžeš bezstarostně kurvit, rozumíš? Nemůžu si dovolit přešlap. Pokud se sesype, nebudu mít jinou volbu, ale to je až poslední řešení, rozumíme si? Takže chci znát každej jeho prd. Ale žádný smyšlenky, holka, to bychom pak nebyli kamarádi.“

„Tak mi spolu jako kamarádíme?“ Denisa se uchechtla. „Myslela jsem, že spolu šukáme.“

Kubický se rovněž zasmál.

„A taky zase budeme.“

Přitáhl si jí k sobě a vrazil jí jazyk hluboko do úst.

Na chvíli přestal a šeptal: „Poldové do toho všeho nepříjemně vtaj. Zmožík je ze hry, nejmíc mě teď ohrožuje tvůj manžílek. Takže, nahraješ mi, co říká. Zavedeš řeč na Zmožíka – a chci slyšet, co on na to. Když usoudím, že je to vážný, můžeš si hledat v katalogu černej vohoz.“

Opět se zachechtal a vnikl do ní. Žádostivě, prudce. Slastně vykřikla – a jemu bylo úplně jedno, jestli to náhodou není pouze laciné divadélko pro jednoho nadržného diváka.

Agáta Zmožíková při tom křičela vždy. Však také měla průpravu. Chvíli byla na ulici, pak na privátu. Se Zmožíkem začala psát novou kapitolu svého života. A teď se stala poměrně zámožnou vdovou.

Se zadostiučiněním pozoruje toho zajíčka vedle sebe. Páru má – ale teď oddechuje jak po maratónské tenisové pětisetové bitvě. Však to také bitva byla, konstatuje sama pro sebe Zmožíková.

René Habrola. Zvláštní jméno pro ještě ne pětadvacetiletého kluka, který se zajímá o zbraně, auta a hodiny tráví ve fitku. Jinak pingl v hospodě jejího manžela. Pozor – již bývalého manžela, respektive zesnulého.

„Brzy asi budeš mít cajty u prdele“, procedí znalecky René.

„To právě chci s tebou probrat.“

Pátravě se mu zahledí do očí.

„Nebylo by asi nejlepší, aby se čerstvá vdova hned ukazovala s klukem, kterej rád střílí.“

„Takže mě pouštíš k vodě?“, ozval se René dotčeně.

„Řekla jsem něco takového?“, zareagovala Agáta podrážděně. „Je ti snad jasný, že pro ně podezřelá budu. A nemusej hned vědět o tobě, co?“

„A jak dlouho tohle plánování jako plánuješ?“, ušklíbl se René.

„Nevím, jak bude potřeba. Podívej, buď trpělivej kluk – a vyplatí se ti to.“ Přitiskla se k němu a začala se s ním mazlit.

„Nesnaž se mě podrazit“, zavrčel a vztekle ji od sebe odstrčil. Nějak ho na sex přešla chuť.

Alexandra Předlická zachovávala klid. Nebo se o to minimálně pokoušela. Poměrně hezká brunetka – štíhlá, ale ne vyzáblá, velké tmavomodré oči rámovalo lehce zvýrazněné jemné černé obočí, rty měla plné – a rtěnku používala jen málokdy.

Černé punčocháče z části zakrývala černá sukně, vrchní polovinu jejího těla zakrývala černá halenka. Vlasy měla tentokrát sčesané do copu.

Na nohách měla černé lodičky s vysokým podpatkem.

Výslech Zdeňka Vrzala již trval pár minut. Že prý ví o třech mrtvolách – a že je může zavést tam, kde jsou pohřbeny.

Speciální tým nazvaný PROBATIO – něco jako ohledání, stopa vedoucí k důkazu – měl za cíl otevírat vychladlé případy vražd – a pokusit se je objasnit, než budou zcela promlčené.

Alexandra se u policie vypracovala. Její šéf s ní počítá na své místo. Je ambiciózní, vyzná se, má trpělivost, myslí jí to.

Tentokrát se pustili do objasnění zmizení a vražd několika takzvaných „bílých koní“. Stopy je zavedly j k jistému Oskaru Zmožíkovi – ale toho zrovna někdo oddělal. Jaká náhoda.

Alexandřin šéf ale vyčmucharl tady toho chlapíka, Vrzala – a je na ní, aby mu rozvázala jazyk.

„Co nám můžete poskytnout?“

Ve Vrzalově pohledu bylo cosi drzého a i chlípného.

„Dejme tomu, že vás můžu zavést někam, kde najdete mrtvoly. Ale můžu toho povědět mnohem víc, záleží na vás, co nabídnete.“

„To jako myslíte, že s vámi budeme obchodovat? Prostě nám řeknete, co víte – a budete rád, že z toho vyváznete lacino.“

„Dobře“, naklonil se k ní, „prozradím vám, kde kopat. Bude to, řekněme, takovej váš poklad. Až to vykopete, můžeme se pobavit dál. Měla byste být ke mně kapánek laskavější.“

Vrzal byl Předlické odporný. Skoro šedesátiletý téměř plešatý podsaditý sprosták, který si asi myslí, jak na každého udělá dojem. Slizoun od pohledu. Ale co naplat – může jim pomoci s vyšetřováním. A to, zvláště po zavraždění Zmožíka, potřebují jak prase drbání. Nelze si vybírat.

Ví, že to z něho vytáhnout musí. Vše ostatní počká.

Tomáš Mrnc si již se svým příjmením užil své. Dodnes mu není jasné, zda se mu rodiče chtěli pomstít již hned po narození, nebo zda jenom měli smysl pro recesi – a nedomyšleli důsledky. Bylo zřejmé, že od raných let slyšel průpovědku o tom, jaký má šmrnc, nesčetněkrát. Vybaví se mu například příhoda z tanečních, kdy se mu líbila jedna blondýnka. Představila se mu jako Ester. On na to: „Tomáš Mrnc“. Nejdříve si myslila, že její nezvyklé jméno ocenil, než jí vysvětlil, že se zkratka pouze představil.

Brzy mu ale tuto představu zakryje jiná, ze školních let, ze základní školy. „Jak se jmenuješ ty tam, no ty, v poslední lavici? Myslíš, že tu vykládám zbytečně? Že jsem pro legraci?“ Seděl tehdy sám. Vyrušoval. Už ani neví, o co přesně šlo. Ale ano – spolužák v lavici před ním odhodil použitou žvýkačku – a trefil se mu do obličeje. Toho si ale jeho třídní nevšimla. Zato Tomáše ano.

Zareagoval prostě: „Tomáš Mrnc.“ A dostal poznámku, že vyrušuje a je drzý. Nebylo mu nic platné, že se hájil, že se jenom představil. Drzost už mu nikdo neodpáral.

Teď je tedy drzým kriminalistou.

Přišel vyslechnout Stanislava Lokeru. Jeho otec se nechal slyšet, že chce být u toho.

„Nechápu, co po klukovi chcete.“

Mrnc mu trpělivě vysvětloval, že vyšetřují dvojnásobnou vraždu – a že by mu Stanislav Lokera mohl poskytnout cenné svědectví.

„Vy jste s Gabrielou Fražánkovou chodil, že?“

„Ale to dávno skončilo“, vybuchl Standův otec.

„Mluvím s vaším synem, tak ho, prosím, nechte mluvit“, poznamenal chladně, ale věcně, Mrnc.

Stanislav se otočil k otci: „To je dobrý. Nerozčiluj se. O nic nejde.“

Zadíval se na Mrnce.

„Miloval jsem ji. Jenže si našla někoho jiného. Je to rok. Nebylo to pro mě snadné, ale už mám přítelkyni...“

„A jakou“, vpadl mu do řeči otec – a bylo znát, že se chlubí. „Miliardářskou dcerku klofnul. Tamta coura ho už dlouho nezajímala.“

Zmlkl, neboť ho Mrnc doslova zpražil pohledem.

Vrátil se ke své otázce.

„Víte, koho si Fražánková našla?“

Standa sklopil oči. „No, já – když... Prostě, chtěl jsem vědět, s kým se tahá. Sledoval jsem ji. Potřeboval jsem vědět, za koho mne vyměnila.“

Mrnc si všiml, že nemluví jako někdo, komu je dotyčná zcela ukradená. Nechal ho pokračovat.

„Je ženatej. Jmenuje se Sporek. Má zubní ordinaci.“

Mrnc si tyto údaje poznamenal do bločku. Neměl rád různé ty tablety, a kdo ví co ještě. Na propisku a papír nedal jednoduše dopustit. Třebaže měl někdy problém, aby po sobě všechny poznámky řádně přečetl.

Stanislava Lokery se ještě vyptal na jeho novou známost. A nechal mluvit i otce, který se již uklidnil a byl zjevně rád, že může tomuhle policajtovi ukázat, s jakou honorací že má co do činění. Ať vidí.

Jméno Augustýn Jindříšek má zkrátka zvuk. A evidentně byl vděčný za dotaz, jaká Gabriela Fražánková vlastně byla.

Nejprve nechal Richard mluvit syna.

„Byl jsem do ní blázen. Nedovedl jsem si představit, že bych mohl být bez ní. Byla ale na prachy – a doktor s vlastní ordinací a velkou vilou byl pro ni terno. Možná i to, že byl starší než já.“

„Byla to vypočítavá mrcha“, zabručel Richard. „Sobecká, sebestředná, nafoukaná – a blbá.“

„Ale táto, to snad...“

Stanislav Lokera zjevně tuto kritiku své expřítelkyně slyšet nechtěl – ale neměl protiargumenty.

Mrnc přemýšlel, jestli by jeden z nich mohl mít jakýkoli motiv k vraždě. Bude si musit ověřit, že to Standa s Gábinkou dál netáhli. Ale pravděpodobně ne. Doktor ji asi plně uspokojil.

Stopu tedy má. Podezřelý se rýsuje – a možná vraha dopadnou dříve, než doufali. Musí informovat Hamzu. Jen si to uvědomí, otřese se nechutí. Toho mu fakt byl čert dlužen. Ale co nadělá?

„Vlastně ještě jedna věc tu je.“ Mrnc si vzpomněl, že „ten ženáč“, tedy Sporek, má mít u lesa srub.

Ano, Stanislav věděl, kde se nalézá. Prý je tam kdysi sledoval.

Vyšetřování se tak výrazně pohnulo z místa. Mrnc i Hamza postávali před malým, ale pěkným dřevěným srubem. Mrnc si všiml kaluže krve venku. Další stopy krve, které se kdosi pokoušel smýt, ale nešlo mu to, byly nalezeny v chodbě za vstupními dveřmi.

Mrnc si skládal, k čemu tady došlo. Ještě to budou muset prozradit rozborů krve, ale zdá se, že nejprve vrah zastřelil člověka venku. Pak šel do domu – a tam za dveřmi vraždil podruhé.

Co ho mátl, že krev byla i v ložnici. Povlečení i peřiny byly sice pryč – ale matrace byla od krve – a šlo si domyslet, že právě na posteli spočívala těla obou zavražděných.

Proč by ale vrah nosil mrtvoly na postel? To nedávalo smysl. Smysl by dávalo, že žárlivý ženatý milenec přistihne svou milenku s jiným – a oba je v posteli sejme. To by ale nebyla ta krev venku a na chodbě. Ne v tomto množství. To, že byla těla tažena, to ano – ale nikdy by nezanechala stříkance.

Něco tu bylo špatně.

Všiml si toho i Hamza? Zdálo se, že ten má jasno. „Tady budeme hotovi. Myslím, že si zajedeme pro našeho vraha.“

„Myslíte tedy, že Sporek je náš vrah?“

„A vy snad ne? Tohle je Sporkův srub, je tu krev těch mrtvých, se zavražděnou měl Sporek poměr. Jasně, musíme zkusit najít zbraň a shromáždit další důkazy, takže práce ještě bude dost, ale pachatele nejspíš máme. Nebo máte jiný názor?“

Hamza se na Mrnce zahleděl s určitým výsměchem v očích.

Mrnc ale pohledem neuhnul. „Asi jste si také všiml, že jednoho z nich, tipuji že Zmožíka, zabil vrah venku. Vidíte tu krev támhle, ne? Pak šel dovnitř – a tam zastřelil Fražánkovou. Proč je ale pak tahal na tu postel, když je pak stejně odvážel pryč?“

„Třeba nechtěl, aby se mu mrtvola poflakovala venku na dvoře?“

Sarkasmus Hamzových slov se dal krájet.

„I kdyby. Ale dyť tu široko daleko nikdo není. Tak je mohl naložit do auta hned, ne? Vám to nepřijde divný?“

„Až vyslechneme toho Sporka, předpokládám, že i tato vaše záhada se vysvětlí“, odfrkl Hamza.

Mrnc zuřil. Tak ona je to „moje“ záhada? To snad ne. Vždyť ten chlap přehlíží objektivní nesrovnalosti. A ještě ze mě udělá konspirátora, ne?

„Takže vy máte jasno, co? Chlap zabil svou milenku. Máme padla. Vy holt vždycky jdete hned po milenci, co?“

Hned, jak to vyřkl, si uvědomil, jak moc přestřelil. Nebylo tajemstvím, že z vraždy své dcery podezřívá Hamza jejího milence. Ale důkazy holt nebyly.

Hamza zbrunátněl vzteky – ale ovládl se. „Až budete mít zkušenosti, co mám já, budete vědět, že vražda milenky často souvisí s osobou jejího milence. Případně manžela. Tahle

manžela neměla – zato ženatého milence ano. Být vámi, držím se faktů. Chcete-li fantazírovat, možná byste měl začít uvažovat o změně profese.“

Mrc se omluvil, že nechtěl být osobní. „Jen si myslím, že na závěry je ještě brzy. A ta krev...“

Nedomluvil. Hamza se k němu otočil zády a neposlouchal ho. Jedou si pro Sporka, který je podezřelý ze spáchání dvojnásobné vraždy.

Sporek se snažil zapírat. Nejprve se tvářil, jako by snad s Fražánkovou ani nic neměl. Když na něho udeřili, že byli v jeho srubu, tak otočil. Že tedy jeho milenkou byla – ale že tam dorazit nemohl – a že to musel udělat někdo jiný.

Technici zatím prohlédli jeho auto. Našly se stopy krve i vlasy obětí.

Podezřelý opět měnil výpověď. Že je našel v ložnici nahé na posteli. Že zpanikařil a jejich těla odvezl pryč.

„Já ji nezavraždil. Přece nejsem vrah.“

Zatkli ho a poučili o jeho právech. Odváděli zlomeného muže.

Mrc byl ale čím dál více přesvědčen, že Sporek skutečně nevraždil. Kdyby ano, měl by jednu verzi příběhu – a ta by měla hlavu a patu. A netahal by se s mrtvolami sem a tam. Jenže, kdo tedy ty dva zabil? A bude se ještě vůbec vyšetřovat, když Hamza pokládá případ za vyřešený? Mrc měl po náladě. A cítil, že je zralý do postele. Mnoho toho nenaspal.

Libor Bouda se děsil června. To mu totiž má být šedesát. Rozhodně nemá chuť zmíněné výročí nějak extra slavit. Co také? Že se mu blíží důchod, do kterého má ale přesto daleko? Že se choroby hlásí jako špti ve škole? Nebo že se má připravovat na takzvaný podzim života? Jemu stačí tahle podivná zima, kdy chvíli mrzne a chvíli je jako na jaře, místo meluzíny div nekrouží tornáda a bouřky blýskají již v lednu.

Za svým životem se snažil příliš neohlížet. Nějakou kariéru za sebou má – a nyní vede tým PROBATIO.

Touží po úspěchu – a ten odvíjí od faktu, zda pachatele dopadnou, či ne. Kauza, kterou nyní rozplétají, je rozsáhlá. Vzrušuje ho představa, že za sebou zanechá takovouto stopu. To má být jeho pomník. Nikoli pomníček neboli případ, který zůstal nevyřešen – a jenž každého kriminalistu děsí.

V osobním životě to měl jako na houpačce. Má pětaticetiletou dceru, která ho nenávidí. Rozvedl se, když jí bylo deset. Doma byl málo, krom toho měl nějaké bokovky. A jeho manželka to řešila novým zazobaným partnerem. Toho jeho dcera nesnášela – a vinu dávala hlavně jemu.

Vidí snad v Saše Předlické svou dceru? Ne, to by bylo perverzní, protože s ní spí. Miluje ji – aspoň je o tom přesvědčen. Je sice mezi nimi docela značný věkový rozdíl, ale je tam potřebná chemie – a jiskří to mezi nimi.

Předlická je bezdětná – a její manželství se rozpadlo krátce poté, co bylo uzavřeno. Počítá s ní jako se svou nástupkyní. Možná ještě není nic ztraceno. Je na sebe hrdý, že dostal toho Vrzala. Však ona mu již Sašenka rozváže jazyk.

Už stačil Sašu informovat, že se setkají s kolegy z Blazerad. Kvůli tomu dvojnásobnému mordu.

Bouda je přesvědčen, že Zmožík zemřel proto, aby nemluvil. Jakmile sebemenší stopa vede ke Kubickému, je zametena. Bouda ale nehodlá rezignovat. Chce ty ničemy pochyťat pokud možno všechny – a na Kubického má pořádnou pifku již dlouho. Cítí, že v tomto případě je velice blízko – a nehodlá o svou šanci přijít.

Hamzu zná osobně, toho druhého, Mrnce, zatím jenom z doslechu. Zatkli podezřelého. Milence zavražděné ženy.

Boudovi připadá, že by to byla velká náhoda. Je zabit důležitý svědek – a zabije ho žárlivý milenec? Třeba ano. Ale musí mít jistotu.

Na Hamzovi je patrné, jak je otrávený. Již Mrncovi sdělil, že mají na odpoledne schůzku se dvěma vyšetřovateli ze speciálního týmu zaměřeného na staré zločiny.

„Tohle bude voda na váš mlejn“, procedil Hamza zachmuřeným hlasem. „Že prej Zmožík byl důležitý svědek – a že chtějí Sporka také vyslechnout. Hned tu tedy máte jiné podezřelé.“

Hamza si vzdychl.

„Takže podle nich měl vraždit někdo, kdo šel po Zmožíkovi?“, otázal se po chvíli neutrálním tónem Mrnc.

„Zcela evidentně“, otráveně přitakal Hamza.

„To bych se dost divil.“

Hamza vrhl na Mrnce udivený pohled. „Myslel jsem, jak se tu budete naparovat, že jste měl pravdu – a jak jsem se unáhlil. A ono nic takového?“

„Tím bych popřel sám sebe“, utrousil suše Mrnc. „Tvrdím totiž – a máme to potvrzeno i rozborů krve z místa činu – že venku zastřelili Zmožíka. Ten šel na řadu první. Fražánková byla zabita uvnitř. Proč by někdo, kdo jde primárně po Zmožíkovi, vraždil Fražánkovou?“

„Mohla něco vidět“, namítl Hamza.

„Nepokusila by se v takovém případě někde skrýt? Šla vlastně vrahovi rovnou do rány. Podle mne netušila, co se děje.“

„Takže co si vlastně myslíte? Podle vás to nebyl Sporek – a vylučujete i motiv umlčení nepohodlného svědka?“

„Pokud by to byl Sporek, budu si myslet, že je imbecil. A to si nemyslím. Kdyby se chtěl někdo zbavit Zmožíka – udělá to – a zdrhne. A nebude se zabývat svlékáním těl a jejich umísťováním na postel.“

Sporek po mnoha peripetiích a změnách ve výpovědi udal, že našel oba mrtvé nahé v posteli. A že se těl rozhodl zbavit, protože nevěděl, co jiného dělat. Mrnc mu v tomto věřil, třebaže se Sporek zjevně zaplétal do celé řady lží.

Pokud ale byla pravda, že Sporek našel zavražděné na posteli, někdo si dal práci, aby je vysvlékl a uložil tam. Dělal by toto někdo, kdo se chce zbavit nepohodlného svědka?

Hamza jako by mu četl myšlenky.

„Podívejte se na to takto. Já tedy stále nepochybuju o tom, že vraždil Sporek, ale to nevádí. Říkáte, že pokud by motivem bylo odstranění Sporka, nedává smysl vražda Fražánkové. A co když o tohle pachateli šlo? Co když chtěl, aby to vypadalo jako čin žárlivého milence? Pak by to sedělo, nebo ne?“

Mrnc musil, ač nerad, uznat, že tento argument má svou váhu. A ne malou.

„Jo, taky jsem teď nad tím uvažoval. Takhle se to opravdu stát mohlo. Skutečný pachatel vsadil na to, že se vyděšený milenec obou mrtvol zbaví – a bude odsouzen.“

„Je to možnost, ale připadá mi to divoké. Já bych nerad, aby nám pachatel proklouzl proto, že budeme překombinovávat. Jsme přece vyšetřovatelé, ne romanopisci.“

Alexandra Předlická je myšlenkami mimo. Sedí vedle Libora, který se chopil volantu – a bloudí kdesi ve své minulosti. Nepěkné minulosti. Vidí se jako dospívající dívka, kterou partner její matky zneužívá. Znovu to cítí. Jsou rány, které nelze zacelit. Podepsalo se to na ní. Může se divit, že jí manželství nevyšlo?

Může být ještě dobře? Nějak v to přestala doufat. Jediné, k čemu se upnula, je její práce. ale musí přiznat, že s Liborem je to jiné. Cítí se s ním tak nějak – hledá chvíli slova – bezpečně? To ano, ale není to všechno. Dodává jí sílu, vrací jí víru v život, pokud je to ještě v jejím případě možné. Ale může s ním být někdy šťastná? Realita není pohádkový příběh. A ona má strach, že Libor si od jejich vztahu slibuje víc, než ona kdy bude schopna nabídnout.

Má zrovna své dny – a podobné úvahy jí na náladě nepřidají.

Cítí, jak se poryvy větru zakusují do karoserie. Chtěla by to mít za sebou.

Ne, dodnes nedokázala matce odpustit, že to mohla připustit. Že byla na straně toho šmejda. Že jí takto zradila. Dá se s něčím takovým vyrovnat? Stále se budí ze snu hrůzou. Vidí jeho oplzlý úsměv. Jeho ruce. Cítí ho na sobě. Je jí to tak odporné. Jak dlouho se protivila sama sobě?

Opět se pokusí víko téhle temné minulosti zaklapnout. Stačí, že ho vůbec trochu pootevřela. Neměla to dělat. Ví, že to dělat nesmí. Jsou zámky, které se neodemykají. Ani si neuvědomila, že si zdřímla. Probudil ji až Libor, že jsou na místě. Aspoň něco, pomyslí si.

II. Vrzalova chvílka slávy

Veronika Sporková se cítila pod psa. Toto spojení vlastně nijak nevystihovalo mizérii, kterou si právě procházela. Jako by nestačilo, že jí ten grázl zahnul, navíc je podezřelý z vraždy. Jeho příjmy jsou náhle pryč – a ona má na krku dvě dcerky. Ty ze svého platu recepční v jednom malém hotelu těžko uživí.

Jako by tohle nestačilo, zjistila, že nějakí „elfové“ či jak si tihle novodobí kádrováci říkají, zneužili její facebookové fotky v erotických seznamkách. Otřese se. Nejraději by zvracela. Už z té představy, jací hnusáci se nad ní ukájejí. Cítí nesmírné ponížení. Ze všech stran. Skoro se jí nechce vyjít z bytu.

A to vše jen proto, že na síti aktivně vystupuje proti neziskovkám, migrantům a že odmítá islamizaci země, v níž žije.

Ti „slušní“ ji nadávají do fašistek. To je „Hate Free“ sem a „Hate Free“ tam, ale lidi s plackami s tímto nápisem na hrudi ji klidně – a co hůře, beztrestně – ničí pověst, jméno, všechno.

„Sráči“, vybuchuje a neovládá se. Je jí do breku. Stačila odvézt dcery do škol – a teď je doma. Vzala si volno. Nemohla by pracovat. Ani chvíli.

Ironií osudu je, že podobně je na tom její starší sestra. Nikdy neměla Olinu ráda. Teď ji přímo nesnáší. Žije na venkově – ale chová se jako husa. Přidala se k těm ubožákům z Milionu chviliek – a neustále píše něco proti Babišovi. To je pořád dokola jak „Babiš lže“. Veronika Babiše dvakrát nemusí, volila Okamuru. Ale co je moc, je prostě moc. Koho tam ta blbá kráva chce vidět? Kalouska? Fialu? Bartoše?

Však to také schytává. Nadávají jí, píšou, ať chcípne, vyhrožují jí smrtí. Je vcelku při těle – na rozdíl od štíhlé Veroniky, která si na svých fotkách s vnadným výstřihem a štíhlým pasem velice zakládá – a tak je obětí brutálního výsměchu. Nejhorší je, že se proti ní veřejně postavily její dospívající děti – devatenáctiletá dcera i sedmnáctiletý syn. Lajkují komentáře, které jejich matku urážejí či zesměšňují – sami jí pak vůbec nešetří.

Ani jedna si neuměly najít partnery. A to si Veronika myslila, jak oproti sestře dopadla dobře. Pocházejí z rodiny úředníků, kteří se za totalitu klepali, aby je nikdo neudal. Veronika vystudovala gymnázium, Olina studovala „vošku“. Zdravotnickou. Nakonec si otevřela malé květinářství. Už jí to tam posprejovali včetně vulgárních obrázků.

S manželem se rozvedla. Vzala si instalatéra, který byl hrubý a pil. Nikdy ti dva vlastně neměli nic společného. Kromě dětí, samozřejmě.

Olinin exmanžel dělá pro jednu firmu. Nesnáší svého zaměstnavatele, který pořád jen mele o tom, jaké je Babiš nebezpečí. Šéf je pro Jardu Viléma jednoduše svině a držgrešle.

Manželka se mu zprotivila. Jednak tím, jak ztloustla a nedbala na sebe, za druhé řečmi. Ona se cítila vždy něco víc. Dávala mu najevo, jak se jí „dělňas“ oškliví, jak je hloupý, omezený, bez morálky a dalších hodnot.

Seznámila se s inženýrem Rabasem. Padesátník uhlazeného vzhledu i chování, pracovník v jedné neziskovce. Pozval ji na kafe, potom na „zajímavé přednášky, kde se scházejí bezva lidi“ – a už to jelo. Slyšela, jak migranti trpí a jak je potřeba něco udělat. Vše se v ní vzedmulo. Hned si představila svého opilého exmanžela, jak migranty nazývá svoločí, chátrou a jak by je střílel. Otřásla se při této představě vždy hnusem. Chce být jiná. Ukázat lidskost.

Místo toho ale naráží na nepochopení a nenávisť. Syn se učí na kuchaře – a je v partě, která otevřeně vystupuje proti „cikánům a podobné verbeži“. Její dcera dokonce vstoupila do SPD – a proti matce vystupuje až fanaticky.

Olga Vilémová se cítí neuvěřitelně sama. Jedinou její útěchou jsou lidé, pod jejichž ochranná křídla se uchyluje. Je to vlastně taková sekta. Ocenili ji, dávají jí najevo, jaká je hvězda, jak je statečná, zásadová, klaní se jí. Dávají jí prostor pro vystoupení. Díky nim je NĚKDO.

Veronika se se sestrou neviděly už dobré tři roky. Nemluví spolu. Veroniku napadne, že v něčem jsou na tom vlastně podobně. Obě vláčené internetem jako blátem, obě opuštěné.

Ne, Veronika je na tom lépe. Ji dcerky zatím milují. A navíc nemá v hlavě tak vymeteno jako její povedená sestřička. Aspoň je o tom skálopevně přesvědčena.

Agáta Zmožíková se nervózně ohlédla. Zkontrolovala čas na mobilu a kousla se do rtů, až to zabořilo.

Konečně uviděla, jak se v zatáčce jinak slepé cesty objevilo auto ploužící se na dvojku. Světla zhasla a auto odbočilo na travnatý kraj. Po sněhu nebyly ani památky. Naopak. Letošní únor byl teplý, ptáci cvrlikali a nebylo vůbec těžké najít trs sněženek.

Z auta vystoupil Oldřich Brajdl a zamířil rovnou k ní.

„Asi chápete, že jsem chtěl to, co mám na srdci, probrat někde v klidu. Proto se scházíme tady“, začal opatrně svůj proslov.

Podezíravě si ho změřila.

„Pokud vím, za své služby jste již zapláceno dostal.“

Chladně se na ni usmál.

„Řekněme, že věci se vyvinuly způsobem, kdy si zasloužím extra příplatek.“

Otevřel kufřík, který předtím držel v pravé ruce a vyndal z něho velkou hnědou obálku.

Podal ji Agátě.

„Originály mám u sebe, samozřejmě. V klidu si to prohlédněte – a potom se vrátíme k otázce, za co jsem dostal či nedostal zapláceno.“

Jeho hlas jí byl protivný. Ten namyšlený arogantní hajzl, pěníla. Ale současně zažívala strach. Věděla až moc dobře, co vše je ve hře.

Ruka se jí mírně zachvěla. Prohlížela jednu fotografii za druhou. Kdyby byla nezaujatá, musela by ocenit umělecký dojem. Na ten ale zvysoka kašlala.

Udělalo se jí nevolno. Na fotografiích totiž byla zachycena se svým milencem, Reném Habrolou. S tím, o němž by policie neměla nic vědět. Co bylo ale horší, že právě hleděla na fotografii Reného před srubem, kde byli zavražděni její manžel a ta coura Fražánková.

Agáta zbledla. Kdyby tyhle fotky měla policie, nebylo by to dobré. Sice to ještě nebyl důkaz, že René vraždil – ale kdyby ho skřípli... Ne, nechce to rozebírat.

Cítí, jak má vyschlo v krku. Polkne naprázdno. Mluví seškrčeným hlasem, bojovnost je zcela ta tam.

„Kolik?“

Oldřich Brajdl se ironicky ušklíbne. „Myslel jsem, že už jsem zapláceno dostal, ne?“

„Ptám se, kolik chcete?“, zopakuje svou otázku Agáta. Je znát, jak jí je mizerně.

„Mno... Je to celkem dvanáct fotografií. Největší cenu má ta, co si právě prohlížíte. A pak ta, kde jste, řekněme, oba dva v akci, a nemyslím tím, že byste zlevnili. Naopak, cením si vás vysoko“, neodpustil si sžíravý sarkasmus.

Ještě ji nechal trochu napínat.

„Řekněme tak dvě stě táců. Je na vás, zda to dáte najednou, či se domluvíme na pravidelných splátkách. Ale jak jsem informován, smrt vašeho muže vám hodí mnohem, mnohem více. A byla by škoda o ty peníze přijít jenom proto, že jste nechtěla trochu z nich uvolnit na svou bezpečnost. Nebo ne?“

Agáta byla vzteky bez sebe – ale současně ji ochromoval strach. Dvě stě tisíc jen tak pro nic za nic. Jenže, co má dělat? Jakmile policajti budou mít Reného – a dostanou-li tu fotku, že byl na místě činu – může to vše pro ně dva skončit bídně. A on by pak do toho namočil i ji, tím si je jistá. Kvůli charakteru s ním rozhodně není.

„Chvilí počkejte. Dám to pak najednou“, vychrlí ze sebe bezbarvým hlasem. Dívá se do země. Nejraději by ho zabila – ale na to nemá. Kdyby chtěl třeba už milion, pak by asi o jeho likvidaci uvažovala. Takto jí připadá schůdnější zaplatit. A pak bude mít pokoj.

„Chvilí strpení mít mohu, ale do měsíce ty prachy chci, jasný?“

Přikývla.

Uvažovala, zda to má probrat s Reném. Vůbec si svým rozhodnutím nebyla jistá.

Bouda, Předlická, Hamza, Mrnc. Navzájem se představili. Debata probíhala vcelku věcně. Probírali fakta i své teorie.

Hamza se netajil přesvědčením, že vrahem je milenec jedné z obětí, Sporek. Mrnc to nekomentoval – a snažil se nedat najevo, jak hluboko s tímto závěrem nesouhlasí.

Bouda se trochu předklonil a zadíval se Hamzovi do očí.

„Nemáte zbraň – a pokud vím, nepřiznal se, že?“

„Kdyby se každý vrah měl přiznat...“, zatvářil se ironicky Hamza. „Víte, dobře, uznávám, že máte určitou stopu. Jděte po ní. Sporka klidně vyslechněte – ale za sebe musím říct, že mi nepřijde moc pravděpodobné, že zabíjel profík. Nechal tam až příliš stop. Navíc Sporek už doznal, že těla odvezl. Stačí, aby doznal, že je před tím i zabil. Ze začátku popíral, že by tam vůbec byl. Výpověď mění účelově. Jde o to, co máme v rukou my. Potřebuju něco, co mu zlomí vaz. Pomožte nám s pátráním, tomu se nebráním – ale odmítám, že je zřejmé, že Zmožík je obětí nějakého gangu.“

Když byli na zpáteční cestě, Bouda poznamenal. „Řekl bych, že ten Mrnc s Hamzou nesouhlasí. Všiml jsem si, jak se ovládá něco neplácnout. Nic, nečekal jsem, že nás přijmou s otevřenou náručí. Musíme z Vrzala vyrazit, kde kopat. Jakmile budeme mít ty mrtvoly, budeme zas o kousek dál. Ten lump si s náma hraje. Ale já ti ho nechám. Myslím, že jdeš na něj dobře.“

Alexandra Předlická se na něho usmála. „Děkuju za důvěru. Takže podle tebe to ten Sporek určitě není?“

„Ty máš dojem, že by mohl být?“

„Nevím, ale je fakt, že motiv měl. Málem kvůli ní nechá ženu s dítětem – a pak ji najde v posteli s jiným?“

„Ale Zmožík byl zavražděn venku, ne v posteli. Proč by si je nevychutnal tam? Podle mě tohle vadí i tomu Mrncovi. Nehraje to. A Hamza je posedlej, protože je přesvědčen, že jeho dceru zabil její ženatý milenec.“

Odmlčel se a přidal plyn, aby už byli v cíli.

Zdeněk Vrzal si snažil užít svých několik minut slávy.

„Jasně, že vím, kde kopat. Je to takovej vopuštěnej pozemek. Je to psaný na jednoho magora. Starej Glíbr tam choval ovce. Takovej samotář, divnej pavouk. Už zemřel – zdědil to jeho synáček, a to je ještě větší lůzr. Prostě pošahanej. Fetuje, krade, exot mno. I když takových dnes je, že jo?“

Vrzal se nepříjemně usmívá – a Alexandra Předlická z toho nemá vůbec dobrý pocit.

„Dáte mi adresu?“

„Nechcete se trošku namáhat? Najděte si Emila Glíbra – to není tak těžký. Ať si daňovej poplatník za své prachy užije trochu tý vaší námahy.“

Dejme tomu, že tohle je můj první dáreček. Mohl bych ale nadělovat dál, rozumíme si?“

„Podívejte“, zareagovala Předlická nekompromisně. „Poskytněte nám vše, co víte.“

Nehodlám si s váma hrát na schovávanou.“

„To by byla škoda, nemyslíte?“, šibalsky na ni zamrkal.

„Kde tam přesně máme kopat?“

Není to zase tak velký. Snažte se. Ale né – trochu napovím – je tam stará stodola. Taková na spadnutí. Střechou teče. Ale podlaha je fest vybetonovaná, ta by vydržela i nálet.“

Znovu se rozchechtal, až jí naskočila husí kůže.

Ukončila výslech úplně vyčerpaná. „Mám dost“, úkosem prohodila k Boudovi.

„Takže dnes žádná romantická večeře?“

„Dnes ani zcela neromantický sex“, protočila oči v sloup. „Promiň, ale výslech toho zmetka mě naprosto odrovnal. Ale aspoň řekl, kde najdeme ta těla.“

Byla sice polovina února, ale podle počasí by člověk hádal přelom března a dubna. Teplota nad nulou, keře skoro napučené. Z nebe se snášel vytrvalý déšť proháněný pořádným víchrem. Po chvíli vyšlo slunce, aby se po další hodině zatáhlo a znovu nastal nečas.

Byli zde Bouda, Předlická, Hamza i Mrnc. Snažili se ochránit před silným větrem a nepříjemným deštěm.

„To jsme si tedy vybrali den“, ulevil si Bouda. Ještě, že jsme tu trochu pod střechou“, pohlédl zhnuseně vzhůru, a to právě v okamžiku, kdy se mu do obličeje rozstříklo hned několik kapek.

„Střecha jako cedník“, poznamenal Bouda a botou symbolicky kopl do betonové vrstvy pod sebou. „Copak tam asi bude?“

Technika již byla připravena.

Byli jako na trní. Trochu doufali, že když je tak hnusně, aspoň se jim nebudou pod nohama motat média. Omyl.

Museli je odhánět jako mouchy. Bylo jasné, že bulvár hned sdělí, že tu byly manévry a že policie něco hledala. V zemi. A že poklad to asi nebude.

„Ti nám tu chyběli“, zabručel opět Bouda.

Strádání však mělo být vykoupeno. Asi po metru hloubení byly nalezeny ostatky prvního člověka. Hloub potom spočívala kostra někoho jiného – a ještě hloub nelezli třetí a poslední oběť.

„Tak, teď půjde o to zjistit, kdo tu odpočíval navěky. Ale z místa se hne“, shrnul výtoky strastiplného dne Bouda – a navrhl, že si mohou všichni zajít na jedno a trochu se ohřát.

Roman Kubický se třásl vzteky. Zavolal si k sobě do kanceláře svou pravou ruku, Kamila Denzábla, že je to nutné.

Denzábl si nesedl – vyčkával, co bude. Kubický mu ani židli nenabídl. Chodil po místnosti sem a tam a neskrýval mimořádné rozčilení.

„Ta kurva žvanila. Poldové to našli.“

Denzáblovi bylo jasné, že jeho šéf mluví o Vrzalovi a nálezů lidských pozůstatků.

„Budu potřebovat Soukeníka. Sežeň ho.“

Denzábl se neptal, proč ho jeho šéf shání. Věděl velice dobře, jaký druh prací má Soukeník na starosti.

„Teď už je ale trochu pozdě, když už to vytroubil, ne?“, namítl nesměle Denzábl.

Kubický po něm loupil pohledem. „Je to velkej průser. Dochází ti to? Velkej. Musím hlavně zabránit dalším škodám. Tohle se prostě nemělo stát.“

Denzábl si raději nechal pro sebe, že on už před půl rokem tvrdil, že Vrzala by se měli zbavit. Tehdy ho Kubický odbyl s tím, že tím by jen k sobě přivábil poldy – a že Vrzal je neškodná nula.

Nyní tedy vidí, že i nula dokáže napáchat značné problémy.

Denzábl se naučil mlčet. Vyplatilo se mu to. Začínal jako prodavač v potravinách. Brrr. Tam by se už nevrátil. Jak se mu ta otročina hnusila. Nahoru ho vytáhl Kubický. Potřeboval člověka, který mu bude naprosto oddán – a ukázalo se, že tohle je Denzáblova parketa. Chvilí pro Kubického dělal vyhazovače – ale to netrvalo dlouho. Potom šoféra – a dnes je takovou jeho sekretářkou nebo tajemníkem. Má přehled o tom, co Kubický podniká, sestavuje mu program, vyřizuje nepříjemné rozhovory a tak podobně.

Mimo jiné je jeho spojkou k Soukeníkovi.

„To je všechno. Pusť se do toho.“

Těmito slovy považoval Kubický svůj rozhovor s Denzáblem za ukončený. Když se za ním zabouchly dveře, Kubický si vzdychl. Už si nechtěl špinit ruce. Jenže poslední vývoj mu názorně ukázal, že bude muset.

Lucie Jindříšková stojí nahá v koupelně a prohlíží se v zrcadle. Zhluboka se nadechne a rukou si přejede po břicho kolem pupíku. Testy pro jistotu opakovala. Lze říct, že má jistotu. Je těhotná.

Snaží se ujasnit, co s ní toto zjištění vlastně dělá. Dítě není plánované. Zkrátka se stalo. Na druhou stranu se se Standou cítí docela dobře. „Docela dobře“, zopakuje si tiše, co její mozek právě zformuloval. Je to pro založení rodiny dostatečné?

Nemůže si pomoci. Stále ji pronásleduje, co zažila v dospívání. Už tu také nemusela být. Jak má po tom všem komukoli věřit? Může být šťastná? Ono se to řekne, že má zkrátka jít dál – ale jak to má provést, když myšlenkami zůstává u těch strašných událostí? Jsou noční můry, které nemizejí.

Má strach? Vždyť o založení rodiny spolu se Standou mluví. Jenže později. Nečekala, že to bude tak brzy.

Jak bude Standa reagovat? Je si jistá, že bude rád. O dětech mluví. Jenže – jenže sama dobře ví, co bylo před ní. Byla zde žena, která měla jejího Standu plně ve své moci. Ale pak ho jednoduše poslala k vodě.

Aniž by to komukoli přiznala, Lucie měla ohromný strach, že se „její Standa“ k té běhně vrátí. Naštěstí o něho víc nestála – jinak by se patrně skutečně vrátil.

Lucie si přejíždí rukou po břicho a ptá se sama sebe, jestli to dítě donosí. A pokud ano, zda se narodí zdravé. A jestli ano, co z něj vyrostě za člověka a jaký bude mít osud.

Proč nemůže být bezstarostně veselá jako jiné ženy jejího věku? Protože poznala odvrácenou stranu života. Ví, že tu je někdo, kdo ji chtěl zabít. Ten někdo šel sedět – ale opět bude na svobodě.

Už je to téměř osm let, co se to stalo. Jí nyní bude pětadvacet. A v pětadvaceti, když vše dobře půjde, bude matkou.

Vydrží jim to? Standa vypadá dobře – a ženy pro něho mohou mít slabost. Nechtěla by zůstat s dítětem sama. Jistě – je dcerou miliardáře.

O co by měla život snazší, kdyby nebyla? Znovu a znovu cítí chlad a plíseň sklepa, kde byla uvězněna. Spoutaná s roubíkem v ústech, aby nemohla křičet. Mohla se udusit. Jakmile by její otec zaplatil, měla být zastřelena.

Tohle přece nejde z paměti vymazat? Nebo snad ano?

Ví, že pachatel má být předčasně pro dobré chování propuštěn. Jakmile si odkroutí osm let. Bude tedy na svobodě. Potká ho ještě někdy?

Opakuje si, že je to přece jedno. Že to je minulost. Že se nemá cenu k tomu vracet. Proč by ji vyhledával? Ne – když bude mít jen trochu štěstí, již ho nikdy neuvidí. Nikdy.

Opláchne si obličej vodou a jde se osprchovat. Vše to ze sebe smyje. Aspoň na vteřinu.

Usuší se a obleče. Ještě vybere vůni – ano, tahle jí přijde nenucená – a k ní přirozená.

Na mobil vyťuká esemesku, že by večer šla ráda na večeři a že chce se svým miláčkem něco důležitého probrat.

Po chvíli jí přijde od Standy odpověď, že tedy vybere nějaký dobrý podnik a že v sedm večer se bude těšit.

Lucie je nervózní. Chystá se další kapitola jejího života. Kapitola, do níž nejspíše vstoupí jako paní Lokerová.

Bedřich Soukeník věk neřešil. Je mu čtyřicet – no a? Svě tělo podroboval každodenní drezuře ve fitcentru, ale jako asketa tedy rozhodně nežil. Hazard, děvky, chlast – to bylo jeho heslo i životní krédo. A u ani jedné ze zmíněných kategorií nepěstoval střídmost. Naopak, čím více, tím lépe.

Jako melouch dělal vyhazovače v jednom baru. Spotřebu peněz měl vysokou. Všechny jeho záliby jsou totiž poměrně nákladné. Je pravda, že v kartách sem tam i větší obnos vyhrál – jak ale hrál pořád, častěji trafil. Do ženských pak cpal také mnohem více, než kdyby měl jednu super náročnou zlatokopku – a propil toho požehnaně.

Málokdo věděl, že je několikanásobným vrahem. A že Kubický ho pravidelně platí, i když pro něho momentálně práci nemá. Zkrátka si ho předplácí. Několikrát pro něho vymáhal nějaké finanční pohledávky – a osvědčil se. Soukeník za sebou nezanechává pouze mrtvé – ale i šeredně zmlácené. Někteří si v nemocnici poleželi. A světe div se, nikdo z nich ho neudal.

Jasně jim totiž pohrozil, že pokud by k takové politování hodné události došlo – a oni by mluvili, jejich životní pouť bude u konce.

Žádná z obětí o hodnověrnosti těchto výhružek nepochybovala.

Když uviděl, že se k němu blíží Kamil Denzábl, zkřivil nechutí rty. Neměl tuhle kysu rád.

„Budu s tebou potřebovat mluvit někde v soukromí“, uculoval se ten slizoun a Soukeníkovi přišlo, že se tváří jako debil.

Pokrčil rameny. Co má dělat? Prachy zrovna potřebuje. A tady, zdá se, nějaké kápnou.

Vybrali si nerušený kout jednoho podniku, pračky na prachy, kam v podstatě nikdo normální nevlezl – a Kamil začal šeptem naznačovat, oč se mu jedná.

„Roman má pro tebe kšeftík. A něco to hodí.“

„Kolik?“, lakonicky se zeptal Soukeník.

„Pět set předem, rovnej mega potom – to jde, ne?“

Soukeník se napil rumu, který mu právě donesli – a olízl si rty. „Jo, to by asi šlo. A voč teda jde?“

Denzábl vytáhl obálku o rozměru A4 a položil ji před Soukeníka. „Máš tam všechno. Fotku,

adresy, informace, co potřebuješ. Abys tomu rozuměl – zatím chce Roman monitoring.

Prostě ho budeš sledovat a podávat informace. Nafotíš, s kým se stýká. Někdo jinej mu nasadí štěnici – a ty budeš mít k dispozici i zvuk. Jakmile uvidíš, že je nespolehlivej a představuje časovanou bombu, tak ho prostě odpálíš.“

„Předpokládám, že ty prachy, o nichž tu byla řeč, jsou jen za to odpálení.“

„Seš prostě chápavej kluk. Ale uděláš to, až vytěžíš maximum. Potřebujeme vědět, kdo další nás může ohrozit. Proto ta sledovačka. Za tu řekněme bude dalších tak sto dvě stě papírů – to není blbý, ne?“

„Kolik je času do odpálení?“

„Nejvíc měsíc. Když to bude hořet, tak dřív. Je to na tobě.“

„A způsob?“

„Nic nesmí vést k Romanovi nebo ke mně. Ale to víš i bez ptaní, ne?“

Soukeník přikývl. Uložil si obálku a vstal. Denzábla měl tak akorát dost. Ten zaplatil útratu a po dopití čaje s citrónem vstal a zamířil domů.

Iveta Mrncová je Tomášovou třetí manželkou. Pětatřicetiletá menší hnědovláska s mandlovýma očima pracuje jako sestřička v nemocnici. Tam se také seznámili, když tam Tomáš pobýval se zlomenou nohou po pádu z kola. Jsou spolu již čtvrtým rokem, z toho dva roky jsou manželé. Iveta potom Tomášovi jasně dala najevo, že by se už ráda stala matkou. Tomáš již tři děti z předchozích manželství má. Z prvního manželství syna Tadeáše – tomu je teď čtrnáct – a ze druhého dvě dcerky, osmiletou Aničku a šestiletou Sárinku. První

Mrncova žena to již v době svatby s Tomášem táhla s jiným mužem. Paralelní vztah se tomu říká. Tomáš ani nezjišťoval, zda je Tadeáš jeho. Jednak mu to přišlo celé potupné – a za druhé si syna příliš neužil. Manželství nevydrželo ani rok – a i když na syna platí, skoro ho nevidá. Exmanželka mu podsouvá, že na něho kašle a nemá na něho čas. Je pravda, že práce mu znemožňuje leccos. Když však náhodou čas má, exmanželka se na něco vymluví. Buď, že Tadeášovi není dobře, že má už jiný program, a tak podobně.

Jako by tedy syna neměl. Klukovi za chvíli bude patnáct – a jeho otec o něm neví zhora nic. O řadě pachatelů má větší povědomí.

Trochu lépe je na tom v případě dcer. Jeho druhá žena pracovala u policie, v kanceláři. Modrooká blondýna. Ta jediná se lišila – jinak si vybírá ženy hnědovlasé a hnědooké. Doufal, že s tou to bude jiné. A zdálo se, že bude. Jenže chtěla stále více. Stěhovat se do Prahy, mít tam vilu, toužila podnikat se starožitnostmi. Tlačila na Tomáše, aby odešel od policie a aby s ní rozjel podnikání. A aby žili v Praze. Tomáš odmítl – a ona si našla Karla. Karla Rumhoula, restaurátora, který měl peníze i vilu u Prahy.

Obě dcerky, hlavně ta mladší, jsou Tomášovi podobné. To za prvé. Za druhé je pak Tomáš aspoň občas vidá.

Přesto v něm zůstala jistá pachuť. Dokonce zvažoval, že se již do žádného vztahu pouštět nebude. To má platit alimenty na čtvrté dítě?

Zrekapituluje si, jaké ženy si vybíral. První byla učitelkou v mateřské školce, druhá policistkou, třetí, dosud poslední, je zdravotní sestrou. I když prostřední manželka měla jinou barvu vlasů i očí, typově byla ostatním dvěma podobná. Tomáš si vybírá ženy menší postavy a štíhlé, s ne příliš velkými ňadry, ale s dobře tvarovaným pozadím.

Nepřiznal si to – ale dalšího dítěte se bojí. Obává se, že to dopadne jako v předchozích případech. Současně mu dochází, že pokud tento strach nepřemůže, je to začátek konce jeho manželství.

Iveta ho postavila před hotovou věc. Vysadila antikoncepci a počítá s jediným – že co nejdříve otěhotní. Tomáš nechce třetí rozvod. Současně se ale děsí toho, co ho pak čeká. Už ve školkách si děcka zvou domů ostatní na velké narozeninové oslavy. Od té chvíle je vlastně pod drobnohledem. Všichni mu vidí do kuchyně – a nejenom do ní. Navíc když vnímá, co se dětem už od nejútlejšího věku vtouká do hlav. A on nebude mít čas, aby s tím cokoli dělal. Chce zplodit dalšího malého robota či malou robotku?

Nikdy nebyl zastáncem takových těch řečí, že je zlá doba a že by člověk do ní neměl přivádět děti. Když ale sleduje, co se děje v Evropě, jak ta se čím dál více islamizuje a jak se Unie přibližuje svému rozpadu – navíc do toho ten koronavirus – ať už je jakéhokoli původu, vůbec se mu do rozmnožování nechce. Říká si, proč do tohohle přivádět další. Copak se z tohohle světa může někdo radovat?

Ivetě se ale se svými pocity nesvěřuje. Ví, že ona po dítěti touží a že je velká fanyнка podpoře uprchlíků. Je to zvláštní – ona volí TOP09, on SPD. A přesto žijí spolu – a mají mít spolu rodinu.

Tomáš nakonec asi rezignuje. Radši to nechá na přírodě, než aby opět absolvoval rozvod a hledání další partnerky, která stejně nebude moc jiná než ty, které dosud měl.

Ještě že má případ, který mu pomůže se od podobných šílených myšlenek odpoutat.

„Já o vlku a...“, pomyslí si Tomáš, když se mu na mobilu objeví „Ivetka“.

„Co děláš, lásko?“, přivítá ji.

„Hele, zlato, kamarádka, víš která, Anežka, no ta, nám dala na víkend klíče od chaty. Mají takovou pěknou v Krkonoších, víš. Že bychom mohli na lyže. Trochu si užít. A kromě sportu může být i trochu romantiky a tak... co ty na to?“

„Bezva nápad.“

Tomáš sice není vůbec nadšen – ale co nadělá. Konečně má o víkendu volno. Je jasné, že si tentokrát nevezme holky, na něž se vyloženě těšil. Není ale blbej, aby mu nedošlo, že jeho žena si vzala do hlavy, že na horách přijde do jiného stavu. Tohle nemůže zazdít. Ani se o to nepokusí.

Oba si řeknou, jak moc se milují – a Tomáš položí mobil na stůl.

Zjistil si zatím něco o Gabriele Fražánkové. Neměla zrovna dobrý život. Před zhruba sedmnácti lety někdo zastřelil jejího otce. Policie nikoho nedopadla. Její otec měl velký fotoateliér – a byl poměrně známý. V podezření byla matka Fražánkové i společník zavražděného, Ivan Cilka. Ukázalo se, že ti dva byli milenci. Ale vraždu jim nikdo neprokázal – a vdova shrábla tučnou životní pojistku svého tragicky zemřelého manžela.

Gabriela patrně matku nenáviděla. Snažila se osamostatnit, jak nejdříve to bylo možné.

Tomáš Mrnc již stačil zpovídat několik jejich známých. Stavil se i u Věry Fražánkové, matky Gabriely.

Ta o dceři neřekla nic pěkného.

„Už od třinácti se kurvila. Chtěla prachy. Nedalo se s ní vydržet. Pořád mne obviňovala, že jsem prý zabila či dala zabít Jirku. Taková kravina. Jo, spala jsem s Ivanem – ale rozvést jsem se nechtěla. Však on měl taky děvky. Ale co, to už je stará historie“, máchla rukou na znamení, že tyhle vzpomínky je lepší nechat spát.

„Znala jste některé ženy, s nimiž měl váš muž tehdy poměr?“

Chvilí uvažovala, otázka ji evidentně zaskočila. Už už se chtěla zeptat, proč ho to zajímá. Ale nakonec si řekla, že je to přece jedno.

„Bylo mi to u prdele. Teda ze začátku ne. Ale byl samá ženská, to si ani neumíte představit. A Ivan byl pozorný. Jirka se mnou jednal jako s kusem hadru. Ale nejen se mnou. Mohla ho zabít kterákoli z těch jeho děvek. Anebo některý z jejich manželů. Chodil s řadou vdaných žen.“

„Ale Gabriela byla přesvědčena, že s jeho smrtí máte něco společného?“

Věra si vzdychla. „Otec byl pro ni vším. Na ni totiž nekašlal – byla to jeho princeznička. O tátu bych ji nepřipravila. Jo, já vím, pojistka byla na několik milionů. To motiv určitě je. A já na prachy jsem, to nepopírám. Přesto, opakuju to pořád dokola, já ani Ivan jsme ho nezabili. Bylo nám jasné, že by nás hned zatkli. Jo, přiznávám, že jsme se jednou opili a jen tak to jako téma nadhodili. Že kdyby můj muž zemřel, byla bych bohatá vdova. Shodli jsme se, že je to blbost – a nemá to šanci na úspěch.“

„Máte nějakou představu, kdo mohl Gabrielu zabít?“

„Dyť jste ho zatkli, ne? Chlap, co to s ním dělala. Ženatej chlap. Jinak to dopadnout nemohlo. Měla to v genech. Skončil tak její otec – a teď i ona.“

Mrnc přemýšlel, jestli tato žena více lituje svou dceru, nebo sebe. Druhá možnost mu přišla výstižnější.

Stanislav Lokera byl rád, že Lucie přišla s nápadem na večeři. Bude mít pro ni překvapení. Zásnubní prsten s diamantem za pětaticet tisíc.

Rozhodoval se dlouho. Ví, že by spolu možná měli být déle – na druhou stranu, otec má pravdu. Tuhle příležitost si nesmí nechat utéct. Mít, nebo nemít v zádech Jindříškovy miliardy, je zkrátka zatraceně velký rozdíl. Kdyby se ho někdo zeptal, zda si Lucii chce brát jenom pro peníze, rezolutně by to popřel. Cítí se s ní dobře – pomohla mu hlavně překonat období, kdy pomýšlel na sebevraždu.

Navíc má strach, že když nebude dost rychlý, najde se někdo, kdo mu Lucii přebere. Ne, tady není, na co čekat.

Musel ocenit, že jí to v černé večerné róbě sluší. A kadeřemi ho dostala – musela u kadeřníka nechat majlant.

Políbili se a vyměnili si lichotky, jak jim to oběma sluší. Pak se zabrali do jídelního lístku. Když si konečně vybrali včetně drahého vína, bavili se o všem možném. Jaký je ten Babiš ulhaný parchant – a jak tu chybí silná pravicová strana s někým výrazným v čele. Lucie Jindříšková, která nemohla prezidenta Zemana ani cítit, jaký je to prý hulvát, neskrývala nadšení z „velmi sympatického projevu Pavla Novotného“. To byl starosta pražské části Řeporyje.

„Konečně někdo, kdo neleze Rusku do zadku.“ Chlubila se tím, kolik peněz posílá její otec některým nevládním organizacím, které se právě zaměřují na „boj s ruskou propagandou“. Pochopitelně ho ani nenapadlo, aby stejné prostředky zasílal na boj s propagandou americkou. Takový boj se ostatně ani nekonal. Bylo jí najednou jedno, že v souvislosti s Kristelovou používá Novotný sloveso „mrdat“ nebo že podobná sprostá slova používá snad více než svůj mozek. Stojí „na té pravé straně“, takže je z definice „slušný“. Hulvátem bude

pro ni vždy Zeman, ať budou jeho projevy sebestyčtější a jakkoli brilantní. Dnes nechala placku s přesýpacími hodinami, které symbolizují spolek Milion chviliek pro demokracii, z pochopitelných důvodů doma. Jinak ji ale hrdě nosila na hrudi – aby bylo jasno, čím je věry.

Nechali si zapálit další svíčku. Dojedli – a dívali se na sebe.

„Ráda bych si s tebou o něčem promluvila“, zvažněla Lucie.

Ve Stanislavovi Lokerovi se všechno sevřelo. To nemůže být pravda. Snad mu neřekne, že je v jejím životě ještě někdo další – a že je jí líto, ale že jí to táhne k tomu druhému.

Cítil, jak má sucho v ústech.

„Víš, jsem těhotná, čekáme spolu dítě.“

Při těch slovech sklopila oči. Jen domluvila, opatrně se na Standu podívala, aby zjistila, jak na něho její slova zapůsobila.

Kdyby se právě dozvěděl, že venku vypukla pandemie koronaviru, nemohl by se patrně tvářit jinak.

„Ale to je... To je úžasné“, vypravil nakonec ze sebe.

Trochu se vzpamatoval.

„Taky pro tebe něco mám – tedy překvapení.“

Teatrálně, trochu křečovitě vstal, div neporazil židli, na níž seděl, poklekl před Lucií a podal jí malou krabičku.

Ještě před chvílí měla pocit, že je vše špatně. Že bude chtít couvnout. Že to dítě nebude chtít. Ač má být miliardovou dědičkou, neměla vysoké sebevědomí. Trauma v ní nadělalo paseku – a nebyla holt tou ženou s velkým „Ž“, na lovu a neohroženou.

Vyměnili si role. Náhle nebyla schopna slova ona. Slyšela v sobě dva hlasy – jeden volal nadšeně „Ano“, druhý ji varoval, že to bude strašný průšvih.

„Tys něco tušil?“, na víc se nezmohla. Do očí jí vstoupily slzy. Milovník kýče by dodal – slzy štěstí – ale ve skutečnosti to byly i slzy zoufalství a obav.

„Vůbec ne“, vyhrkl po pravdě Stanislav Lokera. „Tím jsi mě úplně dostala. Myslel jsem, že dítě bude až po svatbě.“

„To se dá stále stihnout“, pokusila se o vtip Lucie.

„Jasně, to naplánujeme. Narodí se nám to už v manželství. Tedy...“ Zarazil se. Pokud chceš, samozřejmě.

„Určitě chci“, zašeptala svůdně Lucie. „Určitě ano.“

Políbili se. Augustýn Jindříšek tedy co nevidět získá zetě.

Tomáš Mrnc strávil s Ivetou víkend na horách. Konečně po delší době. Věděl, že je to pro ni důležité. Normálně by trval na tom, že nemůže kvůli vyšetřování – ale případ je oficiálně v podstatě vyřešen s tím, že pachatelem je pravděpodobně Dušan Sporek. Kdyby teď přišel

za lvetou s tím, že on této teorii nevěří a potřebuje se hnát za potvrzením své pravdy – a na nějaké hory nemá ani pomyšlení, byl by mezi nimi pravděpodobně konec.

Lyžovali, třebaže sněhu bylo asi tolik jako politiků plnicích předvolební sliby a turistů jako migrantů u řeckých hranic.

Zdalo se, že lveťa byla plně spokojena. Užila si sport i romantiku – a co bylo pro ni nejdůležitější, dělali to. Během víkendu několikrát. Vsugerovala si, že právě tady to vše začne – že prostě jiná možnost, než že zde přijde do jiného stavu, není.

Libor Bouda musel uznat, že to se Sašenkou nikdy nuda není. Zapotil se více než při tréninku, a to je, co říct. Na chvíli dokonale zapomněl na vše, co ho trápilo. A že toho zrovna málo není.

Neubráníl se, aby od rozkoše nepřešel k práci. „Tomu Vrzalovi se měla dát ochrana.“

„Já myslím, že bohatě stačí, když máš ochranu ty“, vyprskla smíchy Předlická.

Také se usmál. Je vtipná, připočetl jí další body. Chytrá, dravá, v posteli bezkonkurenční, pohledná a vtipná. Tohle už je vražedná kombinace, blesklo Boudovi hlavou.

Nasadil opět kamenný výraz – či se o to aspoň pokusil.

„Víš, jak to myslím. Nemůžeme si dovolit přijít o dalšího svědka.“

„Probírala jsem to s ním, žádnou ochranu nechce. Prý to, že nám prozradil úkryt mrtvol, ho paradoxně chrání nejvíc. Už si prý na něm nic nevezmou – a já s tím vlastně souhlasím.“

„No jo“, zamračil se Bouda – „ale vykládal ti přece, že ví další věci, ne? A ještě ti je, pokud ses nezapomněla zmínit, nevyblil, co?“

Už se nesmála ani Předlická. Posadila se vedle svého milence a rukou si uhladila vlasy.

„Podle mne mlží. Kdyby něco věděl – už by to řekl – a hlavně, chtěl by tu ochranu. Hraje důležitého, dyť ho znáš.“

Bouda přikývl, ale úplně s ní tentokrát nesouhlasil. Nepodceňoval by to. Toho parchanta Kubického by rád dostal. A co když je Vrzal jeho jediná šance?

Současně se však s Předlickou nechtěl pouštět do větších sporů. Byla by škoda zkazit si takto báječný den.

Jaromír Hamza byl nad míru vytočený. Jeho dcera Jitka mu právě oznámila, že se chystá na pár dnů se svým klukem do Španělska.

„A to je kterej? Cože Jakub? A toho znáš jak dlouho? Tejden? Jo aha, měsíc, super. A do Španělska rybařit jo?“

„Jo, je to jeho velkej koníček“, nakrabil čelo uraženě Jitka. S tímhle přesně počítala.

„Proč myslíš, že už s mámou nejste spolu? Protože to nemohla vydržet. Nám taky Běťka chybí. Ale proto ještě nepřestaneme žít. Musíme se s tím vyrovnat.“

„To já nedovedu“, ztišil hlas Hamza. „Mám o tebe starost, víš to přece.“

„Jasně že vím, tati“, rozhodila rukama Jitka, „ale já kvůli tomu nepřestanu dýchat.“

„Mám už jenom tebe“, vyhrkl Hamza a hned svých slov litoval, že svou dceru takto vlastně citově vydírá. „Navíc, teď by se moc cestovat nemělo. Ten koronavirus...“

„Prostě chřipka“, zpražila ho Jitka. „A rozhodně ne španělská“, neodpustila si rýpanec.

„Je to trochu těžší chřipka“, nedal se odbýt Hamza – „a nepřipadá mi dvakrát zodpovědné v této situaci cestovat.“

„Cestuje řada lidí“, odfrkla Jitka.

„Řada lidí překračuje zákon“, přisadil si její otec.

„Podívej, žiješ teď v malém městě – my jsme v Praze. Denně jezdíme emháděčkem, metrem, autobusy, tramvajema, chápeš? Můžu to chytit kdekoli – a na mladý zdravý lidi to prý nejde.“

Jasně, likviduje to jen starý a blbý, pomyslí si nakvašeně Hamza. Propaganda vtloukla lidem do hlavy jen další nálepky.

„A co dělá vlastně ten tvůj Jakub?“, pozměnil trochu téma.

„Ještě studuje. Práva. A udělal si v Chorvatsku papíry na loď. V létě si tam chce jednu půjčit – že bychom tam jeli spolu.“

Oči jí úplně zářily.

Hamza si povzdechl. Aspoň není ženatý. Ale vždyť ho vůbec neznám, zaúpěl v duchu. Studuje práva – tak to si o něm něco zjistí.

„Jaké že je jeho příjmení?“

„Vendl“, odsekla Jitka, která si připadala jako u výslechu. Jak tyhle chvíle nenáviděla. A to kdysi otce nekriticky zbožňovala.

Rozloučili se s tím, ať dá na sebe pozor. „Ty taky, tati“, usmála se na něho Jitka.

Hamza si připadal najednou neskutečně osamělý. Bez čehokoli, čeho by se mohl zachytit. A do toho ještě lilo jako z konve.

III. Už si nevrzne...

Richard Lokera zažíval cosi jako pocit extáze. Jeho syn se bude ženit – a jeho snoubenka čeká dítě. Více si snad ani nemohl přát. Jak rychle se někdy pocit beznaděje změní v pravý opak. Beznaděj Richard Lokera prožíval, když viděl syna vedle té coury – jinak jí neřekl – Fražánkové. Ta by mu zničila život. Paradoxně mu ho ale zachránila, když si našla někoho jiného.

Stejnou beznaděj zažíval Richard Lokera již kdysi – když jeho manželka spáchala sebevraždu. Syn byl malý – a Richard netušil, jak to celé zvládne. Jeho životem sice ještě pár žen prošlo, ale žádná pro něho neměla valnější význam. Synovi přizpůsobil vše. Platil mu vychovatelku, školy, koníčky.

Jednu dobu kontroloval kamiony s nelegálním alkoholem. Bylo třeba, aby se vyhnuly jakýmkoli kontrolám – a Richard vsutku čaroval.

Nyní pracuje jako ostraha u jedné soukromé firmy – a má na starosti její kamerový systém. Dospěl k závěru, že ničeho nelituje. Několikrát se za svůj život ocitl nad pomyslnou propastí – ale vždy se do ní nakonec zřítíl někdo jiný.

Jeho syn se přece nikdy nemusí dozvědět, s jakým parchantem se jeho matka kurvila. Těšilo ho, že si může hrát na shovívavého. Vytvořil synovi ze zesnulé matky kult – a tím se jí

vlastně dennodenně mstil. Jako by jí vracel všechna příkoří právě touto rádobou velkorysostí. Jaký to šlechetný muž.

„Tak máme první identifikovanou mrtvolu“, zahlaholil Bouda. „Nějakej Martin Vozábek. Pohřešovanéj od června roku 2003. Už jsem se na něj trochu díval. Jasnej bílej koník. Na tamtěch dvou se ještě pracuje.“

Alexandra Předlická jen pokývala hlavou. Hleděla do monitoru počítače, kde se pokoušela o zmíněném Vozábkovi najít víc.

„Myslíš, že ho má na svědomí Kubický?“

Bouda si odfrkl. „Na tuty. Vsadil bych se, že ty další dva budou taky koníci. Dostaneme ho, Sašo, o tom vůbec nepochybuj.“

Pomaloučku se stmívalo. Přesto bylo počátkem března již poměrně teplo. Zdeněk Vrzal ani neměl potřebu dopnout zip bundy až ke krku.

Nacházel se u polorozbořeného železničářského domku kousek od železniční tratě. Dávno ho nikdo neobýval. Na jedné straně se rozprostíral les, na druhé pak vedla cesta mezi poli do další obce.

Bylo to tu poměrně opuštěné, zvláště v tuhle dobu. S tím ovšem počítal. Vyhovovalo mu to. Zkontroloval čas na hodinkách. Dobře, ještě má tak deset minut, pomyslel si. Přijde? O tom nepochyboval. To jednoduše musí. Nemá na výběr – a ví to. Na stáří si přece malé přilepšení zaslouží, ne? Nu dobrá, tak možná trochu větší. Pro sebe se v duchu usmál. Má strach?

Ne, nemyslí si, že by mu něco výrazně hrozilo. Trumfy drží v ruce on.

Pozoruje tmavé mraky nad sebou. V dále uslyšel houkání vlaku. To také s největší pravděpodobností způsobilo, že neslyšel mnohem tišší zvuky. Jakési zapraskání v lesním porostu. Díval se úplně jinak, když se k němu někdo přikradl. Ještě se stačil otočit, ale to již cosi kovového dopadlo s poměrně značnou razancí na jeho hlavu.

Zapotácel se. Nemilosrdně následoval další úder, tentokrát již bezpochyby smrtelný. Útočník však chtěl mít nejspíš jistotu – a tak ještě několikrát praštil ležícího muže do hlavy, která se změnila v krvavou neforemnou hmotu.

Hamza úsečně pozdravil Mrnce. „Tak tu máme mrtvolu. Sice je znetvořenej k nepoznání – ale je to patrně Vrzal. Otisky prstů nám to potvrdí.“

„To bude mít Bouda radost“, pronesl ironicky Mrnc, který si zatím mrtvolu podrobněji prohlížel.

„Žádné stopy zápasu, co?“

„Skoro to vypadá, že ho útočník překvapil“, přikývl Hamza. „Otázka ale je, co tu dělal.“

Hlavou pokynul k cigaretovým špačkům na zemi. „Zřejmě tu nějakou dobu čekal. Že by tu měl se svým vrahem schůzku?“

„To by pak poněkud bortilo teorii, že ho dal sejmout Kubický.“

„Bouda s Předlickou mají za chvíli dorazit, tak jsem zvědav, co si budou myslet oni. Ale souhlasím s tím, že se asi nescházel s někým, od koho čekal nebezpečí.“

„Jak dlouho je mrtvý?“

Soudní lékař jim oznámil, že někdy od včerejšího večera. Více řekne až po pitvě. Příčina smrti je pak na první pohled zřejmá. Rozmaširovaná lebka nějakým tupým, pravděpodobně kovovým předmětem. Pitva snad naznačí, jakým.

„Nechápu, že ho našli až dnes ráno“, podivil se Hamza.

„Sem nikdo moc nechodí. Občas nějaký pejskař...“

„No, jeden ho právě našel. Pes prý štěkal jak pominutej.“

„Znám to tady. Sem večer lidi moc nechoděj. Občas se zde poflakovali feťáci.“

To již uslyšeli motor přijíždějícího auta, z něhož vylezl na první pohled nevrly Bouda následován Předlickou, která nasadila blíže nespecifikovaný výraz.

Však už si vyslechla, že Vrzal měl mít ochranu. Že tohle se dalo čekat. A že Kubického musí dostat za každou cenu.

Také Bouda ale konstatoval, že je divný, na koho tu „ten zmetek asi večer čekal“.

Předlická neříkala nic. Evidentně se nemohla dočkat, až toto nevábné místo opustí.

Dušan Sporek byl dále stíhán na svobodě. Soud v jeho případě neshledal důvody pro vazbu. Prý z jeho strany nehrozí ani ovlivňování svědků, ani útěk do zahraničí.

Veronika přemýšlela, zda nemá učinit radikální krok. Neučinila ho. Rozvod by byl bláznovstvím. Je důležité, že se její manžel může opět věnovat své zubařské praxi. Platí si advokáta, který ho má ze šlamastyky, do které se dostal, vysekat.

Ne, v téhle době nezůstane sama s dvěma dětmi, zvláště když nikoho jiného nemá. Stačí, že se zavřely školy, kvůli tomu koronaviru či jak se to svinstvo jmenuje, a ona musí být doma.

Hrdost jde holt stranou.

Zpočátku spolu komunikovali více méně neverbálně. Ale bylo jasné, že dříve či později si musí určité věci vyříkat, že nestačí dát pokyn, co se má koupit či zařídit.

Dcery byly rády, že mají tatínka doma. Nejšťastnější byl ovšem Dušan. Stále žije v panickém strachu, že o svou rodinu přijde, ale nyní mu svítla určitá naděje, že se tak zcela nutně stát nemusí.

Jeho advokát působí zkušeným a klidným dojmem. Dušanovi naznačil, že jeho situace není sice vůbec dobrá, ale také ne beznadějná. Nejvíc mu přitěžuje, že ta mrtvá těla odvezl.

Jenže kdyby je neodvezl, našla by se v jeho srubu.

Není vražedná zbraň, nejsou svědkové, kteří by ho mohli potopit. Co zde ale bohužel je, je motiv.

Sporkův advokát, Matouš Gorda, ale dělal vše proto, aby tento motiv zpochybnil.

„Mám v rukou výsledky pitvy, kdy bylo prokázáno, že Oskar Zmožík trpěl pokročilým stadiem rakoviny slinivky a podle doktorů měl tak maximálně pár měsíců života před sebou. Nebylo prokázáno, že by před svou smrtí měl s Gabrielou Fražánkovou sexuální styk. Takže není důkaz, že by ti dva byli milenci.

Je podle mne nanejvýš nepravděpodobné, že by žena typu Gabriely, jak vím i z vašeho vyprávění, ohrozila poměr s vámi pro někoho, kdo umírá na rakovinu. Nevím, co by si od toho slibovala.

Obžaloba proti vám vychází právě z předpokladu, že jste je našel nahé v posteli.“

„Což se také stalo“, povzdechl si Sporek – „jenže mrtvé“.

„A o to jde – někdo to naaranžoval. Oběti byly zabity každá na jiném místě. Vy tvrdíte, že jste je našel ležet na posteli.“

„Snad mi věříte?“

„Nemám zatím důvod k opaku. Pokud se nám podaří rozbít teorii motivu, řekl bych, že máme vyhráno. Ve váš prospěch pak hraje i to, že byl zabit jistý Zdeněk Vrzal, který toho Zmožíka znal. Budeme tedy argumentovat, že je pravděpodobné, že tyto dvě vraždy spolu souvisejí – a že motivem bude odklizení nepohodlných svědků v rámci organizovaného zločinu.“

Dušan Sporek cítil, že po dlouhé době může aspoň trochu dýchat. Že sice temnota tak úplně nemizí, ale aspoň se trhá.

„Jak to vidíte? Mohou mne s tím, co na mě mají, odsoudit?“

„Nechci vám dělat falešné naděje. Jak říkám, nejste bez šance a uděláme maximum. Může se to vlíct. Odvolání a tak. Na to se připravte. I když vás třeba zproští viny, může to pokračovat. Nebude to jednoduché období, ale to už pro vás nějakou dobu není, takže vám to nemusím říkat.“

„To opravdu nemusíte“, usmál se jízlivě Sporek. „Je to pro mne nekončící noční můra, pane doktore, to mi věřte. A když vidím, co se děje v Evropě...“

Sporek usrkl trochu horké kávy. „Všechno je nějak na hlavu.“

Dušan Sporek si uvědomoval, že evropský kontinent je mimořádně nemocný. Jako milovníka evropské kultury ho to bolelo. V Paříži vyhořela katedrála Notre-Dame. V Německu vykradli Grünes Gewölbe. Sporek by nedal nic za to, že v obou případech stála v pozadí ta verbež, co se sem valí. Slušnější výraz pro hordy migrujících mužů neměl.

Německo kolabuje. Jednak čelí řadě zločinů těch, které tak benevolentně přijalo – a jednak se v něm rozmáhá koronavirová epidemie. A kancléřka jen tak lakonicky oznámí, že přes

dvě poloviny populace se nejspíš nakazí. A nějaký ten milion vychcípá – aspoň bude moct přijmout další vrahouny, které jí pošle její spojenec z Turecka.

Ne, tohle vše je na Sporka moc. Itálie je v karanténě a její ekonomika dostává zabrat. Řekové zoufale brání hranice, kam jim posílají řadu bojovníků islámského státu – a Turecko se Evropě vysmívá, že je fašistická, když ty vrahy nechce pustit dál. Jasně, že všichni vrahy nejsou – ale jak to rozpoznat, že?

Ve Francii jsou sociální bouře, Británie se trhla, skandinávské země jsou též v rozkladu. A to právě kvůli migraci.

Dušan Sporek přitom není žádný zemanovec. Byla doba, kdy nosil odznak s hlavičkou Havla. To se ale změnilo. V posledních prezidentských volbách dal svůj hlas nejprve Horáčkovi – a potom Zemanovi. To ale jen proto, že umělotinu Drahoše nemohl ani cítit. Připadá mu jako takový hadry vycpaný panák, kterému někdo musí nejprve přežvýkat text, a to pokud možno natolik srozumitelně, aby se nedopustil před kamerami faux pas a místo věty „Mně na mém oponentovi vadí, že si hraje na obránce dolních deseti milionů lidí“ nevyhrkl: „Mně na mém oponentovi vadí, že je prezidentem dolních deseti milionů“.

Sporek nevolí ani Okamuru. Blízký mu byl Mach ze Svobodných. Hlavně nic levicového, ať se každý stará o sebe. Ale Mach už tam není. Dnes by to hodil nejspíše Klausovi mladšímu.

Na politiku ale v poslední době nemá Sporek zrovna náladu. Kdyby nyní nějaké volby byly, patrně by k nim nešel. Do krajů určitě volit nebude. Ani do senátu. Ne, má jiné starosti.

První na něho promluvila manželka.

„Asi bychom si měli ujasnit, co dál.“

Polkl. „Chceš se se mnou rozvést?“

Zahleděla se mu pevně do očí. „A co chceš vlastně ty?“

„Mít svou rodinu“, sklopil oči. „Vím, co jsem ti provedl, Veru, fakt, moc mě to mrzí.“ Téměř šeptal. Slova z něho plynula ale docela rychle.

„Já tě pořád miluju, Veru“, zvedl hlavu – „a holky. Strašně moc.“

„Taky tě pořád miluju“, pronesla spíše mechanicky Veronika a zamýšleně si manžela prohlížela.

„Ale potřebuju vědět jedno. Opravdu jsi ty dva nezabil?“

„Myslíš, že jo?“

„Chci znát jasnou odpověď. A neříkej mi, že ti mám věřit, to už jaksi není dost možné.“

Jeho poměr s Gábinou nerozdýchala. Nedivil se jí.

„Ne, nezabil jsem je.“ Při těch slovech se jí díval do očí a pohledem neuhnul.

„Dobře. Pak to tedy snad ještě můžeme zkusit“, neznatelně se usmála.

Poklekl před ní a dal jí hlavu do klína.

Po chvíli váhaní položila dlaň na jeho hlavu.

„Děkuju ti“, šeptal. „Nebudeš litovat, slibuju.“

Nějak takto to asi říkají všichni drogově závislí a alkoholici, pomyslela si smutně Veronika. Ale co vlastně čekala? Rozhodla se pro jedno ze špatných řešení. Jen doufala, že pro to o chlup lepší.

Augustýn Jindříšek si již Lokerovy řádně proklepl. O Richardovi si nedělá žádné iluze. Ví, že je to taková ta veš, co vždy nějak přežije na něčím kabátě. Ale to pro něho není podstatnější překážka. Spíše ho zajímal Standa. Musí přece vědět, kdo se má stát jeho zetěm.

Musí uznat, že je vcelku spokojený. Nejsou to zdaleka chudé kostelní myši, navíc Standa by mohl mít budoucnost. Klidně v politice. Jindříškovi by nejvíce vadily dvě věci, které by znamenaly konec jakýmkoli plánům na svatbu: Drogy a nevhodné politické názory.

S uspokojením konstatoval, že ani jedno nehrozí.

Naopak, Standa se velice angažuje v protibabišovských demonstracích. Škoda jen, že ty teď mají kvůli koronaviru utrum.

Jindříšek si již v hlavě sumíruje, čím vším Standu pověří. Najde mu takové místo, aby rodinu nejen uživil, ale i ji důstojně reprezentoval. Za to pak bude muset Standa dělat přesně, co se mu zadá. Ale tento mladík tvárný je, to už Augustýn ke své radosti zaznamenal.

Ve dveřích se objevila Natalia v županu. Pamatuje ty doby, kdy na něho mluvila slovensky – a on odpovídal česky. Vzrušovalo ho to.

Dnes už mluví i Natalia výhradně česky. Tedy, spíše československy, protože téměř každou větu proložila nějakým slovenským výrazem.

„Doufám, že až budou mít svatbu, už se tu nebude takto bláznit. Je to všechno také bláznivé, miláčik. Vždyť jsme tu znovu zavření jak za totality.“

Natalia i Augustýn si zasteskli, že tu bohužel nemají političku typu Merkelové. „Ta to řekla jasně. Nakazíte se. Ono to zase přejde. Někdo holt umře. Lidi umírají. Ale nešíří strach jako ten náš estébák.“

Jindříšek by byl sice prvním, kdo by STB donášel, ale o to horlivěji odsuzoval premiéra Babiše, kterému nemohl přijít na jméno.

Uklidňoval manželku, že svatba dcery bude velkolepá. „Tohle odezní. Stejně je to uměle vyvolávaná panika, jako v případě migrace.“

Kdyby bylo na Jindříškovi, vyměnil by stávající občany za migranty odkudkoli, třeba ze samotného Pekla.

Bylo až komické pozorovat, jak si Jindříšek, který se ohání odporem k panice a strašení, nikdy neodpustil katastrofické scénáře ohledně Rusko. „To je nebezpečí pro svět. Rus nás chce ovládnout – a kolaboranti mu tu pomáhají“, rozčiloval se podle přísně stanovených ideologických not kruhů, k nimž se hlásil a v nichž měl určité slovo.

Manželka mu nakonec oznámila, že ji dnes opět silně bolí hlava – a že si půjde lehnout. Jindříšek stejně neměl na sex náladu. Byl celkově nějak rozmrzelý a pokašlával. Krom toho potřeboval ještě něco pracovně dodělat.

Tomáš Mrnc nemohl usnout. Po očku sledoval pravidelně odfukující lvetu po svém boku. Hlavou mu vířilo leccos. Je těhotná? To se možná již brzy dozví. Pokud ano, lepší dobu si nemohli vybrat. Venku je pomalu válečný stav, chrchlající lidé berou obchody útokem. Chléb dochází – a hry zrušili. Do tohohle chce vážně někdo někoho přivést na svět?

Krom toho blbému musí být zřejmé, že stávající systém míří někam. Koronavir je pouhou reklamní značkou, pod níž probíhá proces zvaný systémový kolaps.

Co bude zítra? Tomáš to raději nechce vědět. Došlo mu, že spojení ideologie s ekonomikou je nyní jaksi vražedné. Podaří se ještě na poslední chvíli přepřáhnout, nebo vše půjde někam?

To neví. Zachvátila ho příšerná nejistota. Nemá už chuť na nic – na jídlo, a dokonce ani na sex.

Nemůže usnout. Převaluje se, chruje, šije sebou. Je prostě mimořádně vysilující, když jedinou jistotou, kterou máte, je ta, že lépe rozhodně nebude.

Oldřich Brajdl si v klidu prohlíží zvětšené fotografie, které v posledních dnech a týdnech pořídil. Zjistil poměrně dost a je spokojený. Ví například, že Lecinova žena to dělá s Kubickým. Zmožíkovu fotografii dá stranou. Tento pán už je minulostí. Nemá cenu se jím zabývat. To Bedřich Soukeník, to je jiná. Má hned několik jeho fotek. Jak se sešel s Denzáblem, pak má několik momentek s různými ženami, s nimiž má asi příležitostný sex. Právě drží v ruce fotografii Zdeňka Vrzala. Další, kterého bude moct odložit stranou. Chvilí uvažuje, zda to má Magdě říct? Má si s ní pohrávat? Něco mu říká, aby se sbalil – a šel od toho pryč. Když se ale dokáže tak rozvášnit.

Odloží fotografie na stůl.

Přemýšlí, zda vyrazí ty prachy ze Zmožíkové. Je přesvědčený, že ano. Policie už kolem ní kroužila. Zatím o tom jejím nemají ani tuchu. Tak ji nechávají být. Kdyby jim ale do rukou přišly jisté fotografie, vše by se změnilo.

Zmožíková měla nepokrytý strach.

No nic. Vyvolá ještě pár fotografií a půjde spát.

Hamza měl vyloženě poťouchlou radost, že dcerunce ze Španělska slehlo. Žádné cestování. Tak.

Zrovna si prohlížel pitevní zprávu, že ten kovový předmět, který Vrzalovi rozmaširoval hlavu, by mohl být například větší francouzský klíč.

Jak jinak nemohl Mrnce cítit, tady s ním souhlasil, že teorie o tom, jak dal Kubický sejmout Vrzala, plave na vodě. Vlastně se přímo potápí pod hladinu.

Že by Vrzal někoho vydíral? To se zdálo pravděpodobné. Ale pokud to nebyl úplný magor, pak si jistě k vydírání nevybral někoho, koho by se bál. A co vlastně mohl vědět?

Také již konečně znali totožnost všech tří zavražděných, které objevili právě na základě Vrzalova tipu. Kromě Martina Vozábka se jednalo ještě o Emila Rajbla a Metoděje Gryce.

Rajbl byl podle všeho klasický bílý kůň. Rajbl kryl milionové bankovní úvěry. V okamžiku, kdy se vše začínalo vyšetřovat, zmizel. Nyní bylo jasné, proč. Měl prostřelenou lebku.

Zvláštní bylo, že každý z těch pohřbených mužů zemřel jinak. Jeden byl škrcen, druhý zastřelen – a podle stop na žebrech, třetí oběť byla ubodána nožem.

Metoděj Gryc. Prodával jakési „zázračné“ léčivé čaje a nějaké léčivé kameny a podobné věci. Krom toho vlastnil penzion na Šumavě. Jednoho dne pak beze stopy zmizel.

Tomáš Mrnc si řekl, že se o všech obětech pokusí dozvědět co nejvíce. Třeba se někdo z jejich blízkých mstí. A je také klidně možné – a je to i pravděpodobnější, že stráví hodiny a dny sháněním informací, které mu ve výsledku budou úplně k ničemu. Na druhou stranu by nic neměl podcenit.

Jan Lecina byl den ode dne nervóznější. Doslova mu tekly nervy. Police ho již několikrát vyslýchala v souvislosti s těmi nalezenými těly. Do toho někdy oddělal Vrzala. Zmožík je mrtvý, Vrzal to má za sebou. Nebylo zase až tak těžké uhodnout, kdo je další na řadě.

A do toho všeho přišlo to koronavirové šílenství. Lecina je strachy bez sebe. Špatně spí, skoro nejí, nachází se ve stavu před zhroucením.

Jeden z kriminalistů, Bouda, mu zrovna včera ukázal fotku Martina Vozábka. Všechno se mu to znovu vybavilo.

„Nevím, o koho jde“, koktal a zajíkal se. „Možná jsme kdysi přišli do styku, obchodně – ale opravdu netuším...“

Všem okolo muselo být jasné, že lže. O to více Boudovi.

Zatím ho nechal – ale dal ho sledovat. A Lecina ví, že je v pasti. Buď ho dostanou policajti, nebo Kubický. Nic mezi asi není. Skoro se již rozhodl. Lepší je vězení než smrt. Ještě den dva – a vyklopí to, všechno.

Kubický se zadíval na Denisu zamyšleným pohledem.

„Nemá cenu, abych ti něco nalhával. Situace je kritická. Budu od tebe něco potřebovat.“

Seděla před ním jen ve volném tričku bez podprsenky a v krátké sukni, pod níž se vyjímaly černé vzorované síťované punčochy.

Sváděla ho celou dobu.

„Víš přece, že pro tebe udělám cokoli“, vyšpulila své rudě namalované rty a zamrkala na něho.

„Dostaneš příležitost“, slabě se usmál Kubický.

„Řekněme, že vím, že manželství začíná být pro tebe čím dál náročnějším byznysem – a že ho současně nechceš ukončit rozvodem.“

Pozoroval ji. Všiml si, jak jí v očích zvláště zajiskřilo. Ne, tuhle ženskou by po svém boku nikdy nechtěl mít. Skoro mu bylo té krysy Leciny líto. Ale holt každý svého štěstí strůjcem, že?

„Udělám, co bude v mých silách“, usmála se – a její oči přitom připomínaly spíše kusy ledu.

O tom nepochybuji, pomyslí si Kubický.

„Ty máš někde stranou domek, že?“

„Mám za Prahou takovou chalupu. Moc tam nejezdíme.“

„Vidíš, tak teď to bude ideální místo, kam se přesunete. Namluvíš mu, že vám tam teď bude líp, jako mimo nákazu – a tak.“

„A potom?“

„Potom ti dám včas vědět, kdy se spakovat. Prostě ho tam necháš Soukeníkovi jako na talíři.“

Denisa Lecinová se ke Kubickému přivinula jako břečťan ke kůře stromu.

Nedal se dvakrát doprošovat a začal ji líbat. To už z něho Deniska svlékala oblečení.

Dokázala se chovat velmi náruživě.

Kubický přemítal, zda přitom myslí na svého nebohého manžela. Možná by její orgasmus byl menší, kdyby tušila, že Soukeník dostane pokyn, aby na místě činu nezanechal živého nikoho. A že Denisa o této drobné inovaci rozhodně od Kubického avízo nedostane.

To už ale do ní divoce vniknul.

Mrnc, Hamza, Bouda a Předlická v poslední době spolupracovali. Tato kooperace se projevila především ve stahování smyčky kolem Leciny. Krom toho ale zjistili, že Lecina se schází s jistým Brajdlm. Shromáždili si o něm, co jen šlo. Skřípli Lecinu.

„Ano, najal jsem si ho na sledování své ženy“, přiznal. „Schází se s Kubickým.“

Bylo znát, jak je mu toto téma nepříjemné.

„A vím, že sledoval také Zmožíka. Najala si ho jeho stará.“

Oldřich Brajdl zpočátku s policií netoužil nic mít.

„No tak jsem sledoval jednoho kurevníka, no. A co?“

„Vy víte moc dobře, že Zmožík s Fražánkovou sex neměli“, zareagoval klidným hlasem Mrnc.

„Měl jste sledovat, s kým se stýká a co dělá. Najala si vás Zmožíkova manželka. Podívejte. Dostaneme povolení prohledat vaše věci – a jsem si jistý, že najdeme zajímavé materiály. Takže být vámi, tak nám povím vše, co víte.

Vy jste věděl, že je Zmožík vážně nemocen, že?“

Žádná reakce.

„Jestli nám zamlčujete podstatné věci k zadržení pachatele obzvláště závažného trestného činu...“ – věta zůstala nedokončená.

„Nemám, co bych vám řekl“, suše konstatoval Brajdl.

Svůj postoj ale přehodnotil. To, když u něho našli fotky Zmožíkové a neznámého mladíka. A pak fotku onoho mladíka před srubem, kde došlo k dvojnásobné vraždě.

„Tak dobře“, kapituloval Brajdl. „Jo, Zmožíková si mne najala na manžela – ale sledoval jsem i ji. Má milence. Řeknu vám, kdo to je.“

„To si myslím“, odtušil úsečně Hamza. „Jen se obávám, že jste tak měl udělat už dávno.“

Alexandra Předlická byla celá nesvá.

„Musím s tebou mluvit, Libore.“

Naléhavost v jejím hlase ho překvapila.

„Děje se něco?“

„Jak teď identifikovali ty dva mrtvé – toho Rajbla a Gryce, víš?“

„No a?“, udiveně na ni hleděl Bouda.

Ztišila hlas a dívala se kamsi za Libora.

„Metoděj Gryc byl partner mé matky, když jsem dospívala. Zneužíval mne – a já utekla z domova.“

Tuhle kapitolu jejího života neznal.

„Prostě jsme myslely – matka a já, že zmizel.“

„To taky jo“, dodal ironickým hlasem Bouda. „Zmizel. Nadobro.“

„Věděla jsem, že jeho kšefty jsou pochybné. Jenže matku oblnul. Dokonce natolik, že se postavila za něho – a ne za mě.“

V jejím hlase jasně rezonovaly jak hořkost, tak křivda a vztek. I po těch letech. Ne, to se nedalo jenom tak smazat.

„Takže ti nevěřila?“

„Ne.“

„A on tě...?“

Přikývla. „Nechci se teď o tom bavit. Chtěla jsem to nechat pohřbené. Ale teď to prostě musíš vědět. Jestli mě chceš z toho případu stáhnout...“

„Ne, to myslím nebude nutné. Nemyslím si, že by to mělo vliv na vyšetřování. A nemusíš mít obavu. Není nutné, aby se probíralo, co ti ten hajzl dělal. Nás zajímají jeho vrazi. A jsme jim na stopě. Dá se říct, že jim dýcháme na záda.

Lecina je na zhroucení – a Kubický udělá vše proto, aby ho dostal. Tentokrát nám neunikne“, zazubil se.

„Hele, Saši“, pokračoval trochu rozpačitě – „kdybys to potřebovala nějak rozebrat, svěřit se mi...“

„Seš´ hodnej, ale jsou věci, který s tebou rozpitvávat nehodlám. Zvláště s tebou“, smutně se pousmála.

Libor Bouda pouze rezignovaně povzdechl. Víc jednoduše nebylo v jeho silách.

IV. Návštěva u Kubického

Agáta Zmožíková měla všeho tak právě akorát. Jediná věc, která ji utěšovala, byla, že tomu parchantovi nevyplázla prachy, co po ní chtěl.

Jinak ale nic pozitivního na své situaci nenacházela. Policie věděla o jejím poměru s René Habrolou. Již ho také vyslychali. Věděli, že se pohyboval na místě činu. A měli v rukou ty zatracené fotografie.

„Dala jste svého manžela zabít?“

„Opakuji, že nedala.“

„Co tedy dělal Habrola před Sporkovým srubem?“ Mrnc se nedal jen tak odbýt.

„To se zeptejte jeho“, odsekla Agáta. „Pokud něco udělal, bylo to bez mého vědomí.“ Snažila se působit sebejistě, ale nebyla v tomto okamžiku dobrou herečkou.

„Takže tvrdíte, že vašeho manžela a Gabrielu Fražánkovou zabil váš milenec bez vašeho vědomí?“

„Já po něm nic takového nechtěla“, křičela.

René Habrola se nedoznal k ničemu. Prý o vraždě Zmožíka uvažoval. Chtěl se údajně se svou ženou rozvést a vydědit ji. Ta mu slíbila, že až bude bohatou vdovou, přijde si René také na své. A v posteli nebyla rovněž k zahození.

„Nezabil jsem ho. Jo, obhlížel jsem si to tam. Ale to je všechno. Lekl jsem se toho. Já to vážně nebyl.“

Zřejmě v této chvíli proklínal „tu děvku“, s níž se prostě neměl zaplést. Docházelo mu, že ta mrcha ho do toho bude chtít zatáhnout.

Byl snad Vrzal nepohodlný svědek? Proto se ho ti dva zbavili?

Anebo je to jen souhra náhod?

Mrnc vůbec necítil pocit nějakého zadostiučinění. Případ se komplikoval. Do toho ho přepadaly černé myšlenky, jaká ho nyní čeká budoucnost. Obchody čelily opakovaným nájezdům lidí, co si dělali zásoby. Ulice po vyhlášení karantény osiřely. Jak dlouho toto může ekonomika vydržet?

Zhroutí se to všechno? K čemu je, jestli dostanou nějakého Kubického? Má to vůbec nějaký smysl?

A k tomu všemu je vysoce pravděpodobné, že je Iveta v tom. Připadal si jako praštěný palicí.

Neměl na nic chuť a už vůbec se nedokázal pro nic nadchnout.

Roman Kubický tentokrát vůbec nepůsobil sebejistě. Možná proto, že sebejistý ani trochu nebyl. Navštívil ho totiž někdo, z koho měl nahnáno. Někdo, kdo se potřeboval ujistit, že Augustýn Jindřišek může mít nadále klidné spaní.

„Podívejte“, hovořil ke Kubickému klidným, ale nesmlouvavým a rázným hlasem příchozí, „asi se shodneme, že by bylo nanejvýš nežádoucí, kdyby měl mít náš známý jakékoli problémy. I kdyby se stalo – a věřím, že k tomu nedojde, že byste musel k soudu, jeho jméno ve spojitosti s vámi nesmí zaznít. Máte přeci rodinu, že?“

Chvíli se odmlčel a se zadostiučiněním konstatoval, že je Roman Kubický bílý jak cukr či sníh. Možná by si nyní rád něčeho šlehnul. Však ještě dostane příležitost.

Kubický přikývl, že mu je vše naprosto jasné.

„Vy holt máte takovou drsnější tvář. To náš známý je filantrop, jemný člověk. Není možné, abyste vy dva byli vnímáni jako jeden celek.“

Pokud by se stalo, že byste měl nějaké nepříjemnosti“ – příchozí se zadíval Kubickému pevně do očí – „pokud by se tedy tak stalo, budete mít k dispozici naši maximální podporu. Nejlepší právníky, soudce, kteří jsou chápaví, a tak dále.

Nemohu vám slíbit jisté komplikace, ale určitě mohu zaručit, že je budeme řešit. Je pochopitelně i na vás, jak se k celé situaci postavíte. Třeba, zda podniknete jisté kroky, které předejdou nejhoršímu.“

Kubický zareagoval ochraptělým hlasem, kdy se do mluvení vyloženě nutil.

„Nějaké kroky jsem již podnikl.“

„Výborně“, zahlaholil příchozí, až Kubickému naskočila po těle husí kůže.

Věděl, kým je – a kdo ho stvořil. Měl majetek, naoko měl i určitou moc, ale musel se zpovídat lidem, jako byl právě tento muž.

Kdo jiný než Kubický, by měl vědět, že žije ve státě, kde kormidlem řady dříve strategických podniků otáčeli bývalí pinglové, zelináři, veksláci a šmelináři.

Ti těžili z privatizace, ti prali doslova miliardy, ti sloužili takzvaně „novým pořádkům“.

Někteří i dostali nějaký ten flastr, aby ale za miliardové úniky byli brzy zpět na scéně a organizovali například gangy, co terorizují bohatší majitele vilek v satelitech u Prahy a podobně.

Bylo i pár mrtvých – a nebylo jich zase tak málo. Tu to bylo kvůli kšeftům s lehkými topnými oleji, jindy kvůli pašování tabákových výrobků či pančování alkoholu a obchodu s ním.

Od devadesátých let vznikla celá řada fiktivních firem, přes něž kdosi inkasoval – a když došlo na placení, nastrčená figurka zmizela. Většinou s prostřelenou hlavou či zlámaným vazem.

Ekonomické a politické kruhy byly stále propojenější. Jistě, na konci devadesátých let se jedna parta trhla, aby mohla hrát jako ty čisté. Přitom měla kontakty na tytéž lidi, jako „ti špinaví“. Jenom různé hry.

Kubický je hráčem posledních dvaceti let. Plnil, co se mu řeklo – a do určité míry měl volné ruce.

Mraky se ovšem počaly stahovat. Člověk nemusel být Einsteinem, dokonce stačilo být Romanem Kubickým, aby mu docvaklo, že společnost, kde se ekonomy stávají lidé neznalí základních ekonomických teorií, kde každá ikstá studentka šlape – a kde diplom dostávají lidé, kteří netuší, od kdy tu byl protektorát, příliš nadějí na cokoli nemá. Hlavní je jedno, aby pro každého vymytého studentíka bylo tím největším strašidlem cokoli levicového, byť by to byla pouze nálepka. Cokoli levicového, natož pak, pokud by to směřovalo proti systému, bylo nepřijatelné. Fašismus a nacismus ať se oprašují, ale rudá je na indexu.

Kubickému šlo o jediné. Zajistit sebe a svou rodinu. Jenže i tento vcelku triviální úkol byl nyní v ohrožení.

Už se to zkrátka všechno sype až moc.

Když muž odešel, Kubický si nalil něco tvrdšího. Potřeboval se uklidnit. A současně si na někom musel vybit svou frustraci.

Denzábl byl pro toto ideálním řešením.

Kubický rozhořčeně udeřil novinami, které právě držel v roce, do stolu.

„Tři mrtvoly. Do tří počítat ještě umím. Kterej idiot zase melouchařil?“

Denzábl nic neříkal.

„Je tu neskutečnej bordel“, vzdychl Kubický. „Ještě, že jsme se dali do úklidu.“

„Tipoval bych to na Vrzáli či Zmožíka“, nespěle hlesl Denzábl.

„Tak ti už nás trápit nemusí“, odsekl Kubický. „Potřebuju, aby zavřel hubu Lecina. Čím dřív, tím líp.“

„Už se na tom dělá“, přitakal Denzábl.

„Včera bylo pozdě. Čmouchali mi tu poldové s blbými dotazy. Strkají nos do těch záležitostí kolem Vozábka a tak. Je mi to krajně nepříjemný. Tak ať Soukeník sebou hne. Však mu platím dost, myslím.“

„To nepochybně“, souhlasil se šéfem Denzábl.

Kubický se poněkud uklidnil. „Jde o to minimalizovat škody, Kamile. A sám vidíš, na koho se tu tak můžu spoléhat.“

Denzábl se spokojeně zapýřil blahem, že mu šéf vyjadřuje uznání.

Lecina vmetl manželce do tváře, že je mizerná děvka. Normálně by se urazila a pustila ho k vodě, ale to nyní tak úplně nešlo. Potřebovala, aby si ji naopak pustil k tělu co nejbližší.

Tedy, aby si ho ona pustila k sobě do těla, měla-li být přesná.

„Vím, že mrdáš s tím hnusákem, co mě chce voddělat. Copak ti ještě můžu věřit?“

Byl přímo hysterický.

„Omlouvám se ti, ale jak říkám, s Kubickým je konec. Jenom mě využil. Chtěl mě obrátit proti tobě, ale na to bych nikdy nepřistoupila. Miluju tě, zlato. Pojd' to ještě zkusit.“

Víš, jak mám tu chalupu. Odjedme tam. Pryč od Kubického a virů.“

Lecina koukal, jak si Denisa hraje se svým ušním lalůčkem – a jak mu zcela nepokrytě nabízí vnady svého klína.

Rozum mu velel zmizet od ní co nejdál, ale vršek kalhot mocně protestoval. Když bude sám, co mu vlastně zbude? Teď, když nemá nikoho. Vždyť se z toho dočista pomátne – a to v žádném případě nesmí dopustit.

„Užijeme si tam, kocourku. Udělám vše proto, abys mi odpustil. Vynahradím ti to všechno. Prostě jsi na mě neměl čas – a já zblbla. Teď ale času máme, kolik budeme chtít. A já chci tebe.“

Došla až k němu a dala mu ruce kolem hlavy. Ne protestoval. Vášnivě ho políbila. Na cizí řeči byla vcelku blbá, ale svůj jazyk se ovládat naučila přímo s bravurou.

„Uvidíš, bude to již jen dobré. Začneme znovu – a tentokrát to nepokazíme.“

Lecina neví, jak snadné je nakazit se koronavirem, ale odolat této ženě pokládá za nemožné.

Netrvalo dlouho – a byla nad ním rozkročená – a on zapomněl, co slovo „mozek“ znamená, natož aby ho používal.

Denisa Lecinová potichu jásalá. Zvládla to. Ještě pár dní – a její problémy budou vyřešeny. Ta představa ji vzrušovala až k orgasmu.

Evžen Trokl nečekal pod života vůbec nic. Vlastně něco přece. Chtěl vidět trpět toho, kdo mu jeho život nadobro zničil.

Žil v malém domku u Blazerad. Normálně z něho příliš nevycházel, a když, pracoval na zahrádce před ním, natož nyní, kdy se chodit ven bez roušky nedoporučovalo.

Jedinou výjimku pro něho představovaly pravidelné návštěvy malého hřbitova, kde ležela ona. Bedřiška Troklová, dvacet sedm let. Jeho jediná dcera.

Přemýšlel, proč zrovna k němu musel být život tak krutý. Jeho žena zemřela při porodu v pouhých pětadvaceti letech. S nemocnicí se roky soudil – aby nakonec nějaké peníze dostal. Jenže stejně se z nich netěšil. Zuzku miloval – a tu mu nic nevrátí. Nic.

Celý život potom věnoval své dceři. Dožila se o dva roky více než její matka. Byla těhotná – a zvolila sebevraždu. Jako zdravotní sestřička věděla, co vypít.

Dodnes má schovaný její dopis na rozloučenou.

Neuměla si představit, že bude na dítě sama. Myslíla si, že ji ten, koho velice milovala, opustil.

Jenže ono to bylo vše maličko jinak.

Přemýšlel, kde udělal ve výchově chybu, že byla tak labilní. Že první větší překážku nezvládla.

Byla prostě křehká. Nebyla stvořena pro tento svět.

Trokl si z novin vystřihuje vše, co se týká vražd Vozábka, Vrzala či Zmožíka. Mohl by si doma pomalu otevřít archiv.

S nikým se již roky nestýká a nebaví. Zato si ale udělal zbrojní pas – a nelegálně si opatřil střelnou zbraň. Má místo, kde ho nikdo neruší – a kam chodí trénovat. Lze říct, že je mimořádně dobrým střelcem.

Vezme do ruky fotografii své dcery v rámečku.

Políbí ji na sklo.

„Neboj, ten šmejď, kterej zničil život nám všem, bude již brzy pykat. A to pořádně. Oko za oko, dcerunko. Vzal mi tebe – já už nemám, co ztratit. On ale ano“, šeptal jako modlitbu.

Možná by ho někdo nazval zrudou. Ale kdo ho má právo soudit? Nejprve přišel o manželku. Zbytečně – kvůli lidské chybě, kterou se ještě pokoušeli zatlouct. Jediné, co ho udrželo při životě, byla jeho dcera.

A ve chvíli, kdy měl být dědou, ztratil i ji. Tehdy sliboval pomstu muži, který jeho dceru opustil. Že jestli ho někdy potká, zabije ho.

Zhroutil se. Léčil se, doted' bere antidepressiva. A někdo, kdo má, na co si pomyslí, ho bude poučovat, jak je pomsta nesmyslná. Pro něho má smysl právě a jenom právě ona.

Chce, aby ten netvor prožíval to samé. Nevěřil, že ho policajti zavřou. Šmejdi jako on běhají na svobodě. Dnes by jeho dceři bylo třiadváct. Jemu pak bude brzy pětasedmdesát. Pokud se toho dožije. Jak dlouho tu má ještě strašit?

Znovu pohlédne na usměvavou tvář své dcery.

Do očí mu vstoupí slzy. A to si již myslil, že jejich pramen dávno beznadějně vyschl.

Magda Draníková musela být doma. Podnik, kde dělala servírku, jí oznámil, že omezuje provoz – a ji holt nepotřebují. Bez práce teď bude asi hodně lidí. A celá řada drobných živnostníků nejspíše zkrachuje.

Ji ale trápilo mnohem víc ještě cosi jiného. Vzpomínala na své dětství. Na tátu, kterého ji zabil ten šmejď Kubický.

Její život mohl být úplně jiný. Ne takto posraný. Jako by nestačilo, že její matka nedokázala ani převzít Rajblovo příjmení. Ani jí ho nedala.

Teď je tomu ale ráda. Aspoň se policajti hned nedomáknou, že měl dceru.

Rodiče její matky tomu vztahu nepřáli. Raději tedy její matka zůstala svobodná. Prý je Emil nezodpovědný floutek. To možná byl – ale také její otec. Žil s nimi – ale muselo to pro něho být ponižující. Žádná svatba, dcera nenosí jeho příjmení, pro rodiče matky svého dítěte byl vzduch.

Nenávidí je, všechny. A jak dopadla její matka? Měla jednu známost horší než druhou.

Násilníky, narkomany, tyrany.

A co Magda? Jaké jsou její životní vyhlídky? Nemá žádné plány.

Neumí si představit, že by se vdala a měla děti. Brajdla má na sex – a na pomstu. Až sejme Kubického, pak to pro ni skončí.

„Žili spolu šťastně až do smrti“ – ne, tahle fráze pro ni není. Tedy, kdyby chtěla být cynická, s Brajdem asi do své smrti žít bude. Doufá, že to dlouho nepotrvá. Myšlenkami na sebevraždu se zaobírá dlouho. Ale nejprve musí chcípnout ta svině Kubický.

Jak to udělá? Napadlo ji, že by požádala Brajdlu. Jestli pro ni zabije Kubického, třeba by pro ni udělal ještě tohle. Ale spoléhat na to nemůže.

Ted' to s ním rozhodně neprobírá. Na to je ještě čas.

A jaké jsou alternativy?

Uvažuje, že by se oběsila. Ale děsí se toho. Tělo šubající se nad zemí ji děsí. A trvá to dlouho. Podřezat si žíly také nemusí vést ke kýženému cíli. Navíc to chce asi sílu, kterou nyní jednoduše nemá.

Asi nejlepší bude spolýkat nějaké prášky. Ale co když ji pak oživí? A žádný spolehlivý jed nemá.

Vrazit si nůž do prsou? To je moc násilné. Skočit z výšky? Má strach. Udělá se jí jen z té představy nevolno.

Nic naplat, její tělo chce žít. Sice v rozporu s tím, co jí říká mozek, ale i tělo má právo na názor.

Nu co – k tomu se ještě vrátí. Až zdechne Kubický. Je ráda, že má, k čemu se upnout. Pevné body jsou zkrátka třeba.

Veronika Sporková si říkala, že nakonec sestra je sestra – a že by s ní kontakt úplně přerušit neměla. A že jí tedy zkusí zavolat, když nic jiného.

Telefonát ji ale nijak neuklidnil. Spíše naopak. Kam já, kráva blbá, na tyhle nápady chodím, nadávala si potom.

Sestra její snahu o sblížení přijala velmi chladně.

„Ano?“, ozvalo se na druhé straně.

„No to jsem já, Veronika. Jen jsem se chtěla zeptat, jak se ti vede. Snad neruším...“

„Ne, jsem ted' doma.“

„No, to já taky – i s holkama. Nemají školu. Musím je hlídat.“

„Moje ratolesti dřepí u počítače“, vzdychla si Olina. Rezervovanost v jejím hlase nešlo nepostřehnout.

„Pozdravuj je.“

„Jo, vyřídím. A jak to vlastně dopadlo s tvým manželem? Budeš se rozvádět?“

Ta mrcha, začalo se ve Veronice všechno vařit. Chtěla by, abych na tom byla stejně jako ona, looserka.

„Chceme to ještě zkusit. Hlavní bude, jak dopadne soud. Dušan tvrdí, že to neudělal – a já jsem ochotna mu ještě dát šanci. Nechci teď zůstat na děti sama. Ale je ti asi jasný, že to pro mě není jednoduchý období.“

„Aha, no, se mnou se taky nikdo nemazlí“, zareagovala bez jakékoli empatie a s jistou nechutí v hlase Olina.

„Hele, nemohly bychom začít znovu? Myslím nás dvě. Přece jenom, jsme sestry...“

„Víš, obávám se, že jsme každá jinde. Třeba politicky – ale to není jenom to.“

No jistě, pomyslí si Veronika. Však jsem viděla na tvém facebookovém profilu, jak i v této době pálíš do Babiše a Zemana. Hlavně, že vše ruské a čínské je „fuj“, kdežto Německo a Spojené státy jsou spasitelé, že jo? Až na to, že v Británii chtějí nechat všechny nakazit, v Německu to také nezvládají – o Itálii ani nemluvě. Nějaká blbka v Unii, Leyenová či jak se jmenuje, kritizovala naše opatření, aby po pár dnech přiznala, že přesně tato opatření byla na místě. Opozice je stejně neschopná a rigidní jako ty, Olinko, jenže to ti teď nemůžu do toho tvého oteklého ksichtíku vmést, protože se s tebou, sakra, snažím usmířit.

Ne, tohle asi nepůjde.

Proč zrovna já musím mít takto příšernou sestru, ptá se sebe sama Veronika.

Ovládne se.

„A v tvém životě někdo nový není?“, pokouší se hovor stočit na jiné téma.

„Mám řadu zajímavých známých“, odsekne suše Olina. „Chlapa už po tom, co jsem zažila, nechci. Stačilo. A ty, pokud máš pět pohromadě, bys s tím svým také měla vyběhnout. Nebo už nemáš žádnou hrdost?“

Olina přešla do útoku. Hlas se jí chvěl – jako by jí do Veroničina života něco bylo.

„Vždyť tě podváděl. A možná i vraždil, ať si říká, co chce. Nic z toho ti nevádí?“

To byl tedy nápad, zhnuseně si pomyslí Veronika. Měla to vědět, že se sestrou prostě řeč není – a nebude. Už patrně nikdy. Kdyby psala Bibli, hned po Evě s Adamem by následoval příběh o Kaině a Abele s tím, že ona by byla tou Kainou. A ničeho by nelitovala.

Štvalo ji, že nemá sestru, na kterou by se mohla obrátit s prosbou o pomoc.

„Podívej, tohle nemá cenu“, dodala Veronika poměrně příkře. „Ty sis svůj soukromý život nějak zařídila, já udělám totéž. Promiň, že jsem rušila. Byl to omyl.“

Vztekle zmáčkla tlačítko pro ukončení hovoru. Třásla se vzteky.

Není nad rodinnou idylku, okomentovala cynicky pro sebe nastalou situaci.

Ještě, že má děti. Ty jediné jsou pro ni určitým záchytným bodem. Jinak musí uznat, že na Olininých slovech něco je.

Koho to má vlastně po svém boku? Člověka, který ji podváděl. Člověka, kterému nemůže věřit.

Ale doufá, že ji finančně zabezpečí. Horko těžko se pokouší obnovit svou praxi. V téhle době.

Jak dlouho bude trvat, než nakazí sebe – a potom třeba i je?

Ale z něčeho žít přece musí. Nejhorší by bylo, kdyby i on přišel o zaměstnání. A zůstal jí pak viset na krku.

Je to mizerná doba.

Je ráda, že je ta coura Fražánková mrtvá?

Manžel jí zůstává. Jestli dopadne soud dobře, tedy, pokud Dušana nepošlou sedět, mohou to ještě slepit.

Když se karanténa protáhne, třeba je to stmelí. On nebude lovit jinde – a třeba by si mohli ještě udělat třetí dítě.

Že je to bláznovství? Co by na to asi řekla ta hloupá nána Olina, která tak leda umí nadávat na čínské roušky? Ať je nenosí a chcípne. Než takovou sestru, je snad lepší žádnou nemít.

Kdejaký opoziční pitomec píše, jak je Čína nesvobodná. Kalousek zase publikuje básničky jako v době, kdy odbory demonstrovaly proti vládě. Té Nečasově, v níž dřepěl právě exministr Kalousek.

Časy se změnily, a protivládní demonstrace jsou najednou správné. Protože se na nich podílí pan Kalousek. Teď zveřejňuje rýmovánky, jak mu je na blití z poměrů v Číně. Že nezvracel, když jeho kníže pán uznal samostatné Kosovo či když se táhlo vraždit do Iráku. Ale to jeho kachní žaludek asi vstřebal bez problémů.

Jediné, co opozice umí – a její sestra Olina by mohla sloužit jako ukázkový příklad, je šířit nenávisť. Vláda dělá všechno špatně, prezident nedělá pro lidi nic – a tak podobně. Pomoc z Číny je zlá – a vzorem bude pro tyhle idioty – jinak je Veronika nazvat neuměla – Merkelová v Německu či Čaputová na Slovensku, které budou v bezduchých projevech plných vyprázdněných frází dokola opakovat, jak se vše zvládne.

Jenomže ono se nezvládne vůbec nic.

Takové sobce a pokrytce, jakými je její drahá sestřička Olina, rozparádí, když Zeman po právu pojmenuje herce Hrušínského nezodpovědným egoistickým bláznem, který si stěžuje, že kvůli vládě přijde o zisky. Jindy by tento veleduch posílal těžkooděnce na Hrad. Nenávisť z něho tryská – a to není zdaleka sám.

Ale nikdo z nich nějak nekomentuje, co se stalo v Itálii. Jak laxně postupovala celá Evropská unie. Tihle tupci nedokážou přiznat, že naše země je na tom zatím o mnoho lépe – a že je to i díky včasným opatřením, která byla učiněna.

Co je dnes někomu do nějakého Mináře? Co ten studentík dokázal? Vůbec nic – ani vystudovat školu, která podle Veroniky nemá pro praktický život člověka vůbec žádný smysl.

K čemu je nám proboha senát, ptá se sama sebe Veronika. Vede ho jakýsi chlápek z ODS, Vystrčil, který umí jediné. Opakovat, jak je Čína špatná. To samé primátor Hřib či bývalý agent Plavec, dnes největší přítel fašistického praporu AZOV na Ukrajině a rusobijec Štětina. Ve válce s Ruskem je podle svých slov už dávno, zato s koronavirem se mu válčit nechce. Údajně si čínskou roušku nevezme. Tím lépe, ironicky bleskne hlavou Veronice, aspoň tu toho odpadu bude méně – a blbosti také.

Více než politikou by se ale měla zabývat svým životem. Skutečně by chtěla s Dušanem ještě jedno dítě? Třeba konečně chlapce?

To teď nebude řešit. Ale jestliže nepůjde za katr – a pokud budou hranice zavřené a život svázaný na každém kroku, bude o tom uvažovat.

v. Pomsta Magdy Draníkové

Evžen Trokl si je setsakra vědom, že mnoho příležitostí nedostane. Zjistil si, kde Kubický bydlí. O něho mu ale nejde. Do centra jeho zájmu se dostala manželka Kubického.

Rozhlédne se. Ulice jsou vylidněné. Má nasazenou roušku a v kapse ho tíží střelná zbraň. Udělá to dnes? Neví. Zato ale ví, že Vozábka má na svědomí tady ten hajzl. A že jeho dcera si potom vzala život. Těhotná dcera.

Stačilo by, aby ta ženská vyšla ven. Nebo má zazvonit? Vždyť mu o nic nejde. Střelí ji – a pak, ať si s ním dělají, co chtějí.

Zmáčkne tlačítko zvonku. Nic. Všiml si, že se v okně pohnula záclona. Nikdo nereaguje.

Ještě chvíli tam postává, aby to nakonec vzdal a vzdálil se. Ne, takto to nepůjde. Musí být trpělivý. Však se dočká. Jednou ta mrcha vyleze – a on bude připravený.

Sevře rty. Špatně se mu dýchá. Ještě tak, aby ho ten vir skolil dříve, než se pomstí. To by byla vyloženě krutá hra osudu.

Kubický zkrátka musí trpět. MUSÍ.

To je to jediné, pro co ještě Evžen Trokl žije.

Oldřich Brajdl vyšetřovatelům nic nového nesdělil. Že ho obviní z vydírání? Dobře, ať to zkusí. Ne, nemá, co by víc řekl.

Nakonec ho pustí.

Agáta Zmožiková byla přímo nepříčetná.

„Je konec, rozumíš“, řvala na Habrolu. „Ty kreténe, cos to tam kecal, že jsem chtěla zabít manžela? Jestliś to udělal, já vo tom nic nevím, jasný? Mě do tohohle svinstva zatahovat nebudeš.“

René Habrola si ji chladně prohlížel – a říkal si, že teď je v obličeji vyloženě odporná. Může mít mnohem mladší. Jediné, co ho tu drželo, byly peníze. Vypadalo to lákavě, že z ní něco kápne. Jen proto tuhle kurvu udržoval v iluzi, že toho jejího sejmul.

Ale do vězení tedy rozhodně nepůjde. To ne. Zvláště ne pro tuhle brécu.

Měl jí právě tak dost.

Otázkou ale bylo, kam jít. Fitka byla zavřená – a on nějaký zdroj příjmů potřeboval. Přímo zoufale. To se jako před ní má ponižovat?

„Nakecala jsi jim, že jsem ho zabil. Jen jsem se bránil, aby mě nezašili. Neblbni, dyť nám zase může bejt dobře. Nikdo ti to neudělá jako já“ – zkusil zabrnkat na poslední strunu, kterou měl k dispozici.

Sázel na to, že bez chlapa to nevydrží – a kde si nyní někoho rychle opatří?

Vsadel zřejmě na správnou kartu.

Bylo znát, že její vztek vystřídalo usilovné přemýšlení.

Nesnášela ho – ale pomýšlení na sex s ním ji stále vzrušovalo. A co jiného, než sex má v téhle zatracené době význam?

Bude si teda tuto veš nadále vydržovat? Nadšená z toho nebyla – ale došlo jí, že příliš na výběr nemá. Nakonec, vyrazit ho přece může vždycky.

„Jseś neskutečnej prevít“, ulevila si. Ale v jejím hlase už nezněla zloba. Spíše se tam ozvalo cosi vulgárně koketního.

Habrola se pouze usmál. „Já věděl, kočičko, že seś rozumná ženská. A krom toho máš i jiné přednosti“, dodal oplzle.

V tu chvíli Agáta Zmožíková zauvažovala, zda by nebylo lepší chytit vir než tohoto parchanta.

Libor Bouda se byl porozhlédnout v domku, kde žil zavražděný Vrzal. Jen tam vstoupil, trklo ho, že tu musel být někdo před ním – a to nedávno. Vrzal určitě nebyl žádný pořádkumilovný chlap – ale tady zjevně někdo něco hledal. Obsah skříní byl vysypaný, zásuvky pozotvirané, na zemi ležela zmet' všeho možného. Ten, kdo tu byl, měl patrně na spěch, že se ani neobtěžoval s úklidem.

Otázka za milion zněla, zda našel, co hledal?

Bouda se přece jenom pustil do zevrubné prohlídky. Třeba ten, kdo tak pospíchal, přehlédl něco zásadního. A on má času dost.

Přehrabávání věcí, které tu ležely ladem skladem, mu zabralo přes hodinu. A neměl zrovna pocit, že by na něco kápl. Už chtěl odejít, když si všiml poškrábaných prken v podlaze na místě, kde stála Vrzalova postel. Asi se s ní šoupalo – a ne jednou.

Odsunul ji.

Překvapivě pod ní nebylo moc prachu. Jinak se tam ale nenacházelo vůbec nic.

Jen tak instinktivně proklepal prkna – a v jednu chvíli zjistil, že je jedno poněkud uvolněné. Došel si pro obyčejný kuchyňský nůž. Vrazil ho do spáry a páčil. Za chvíli prkno, které bylo asi jen třicet centimetrů dlouhé, uvolnil a vyndal. To samé šlo udělat i se dvěma dalšími.

Před ním se objevil prostor, v němž se evidentně cosi ukrývalo.

Posvítit si na to baterkou. Byla tam jakási krabice. S námahou ji vysunul na horu. Fúj, otřásl se. Byla celá zaprášená a páchla.

Uvnitř byly nějaké videokazety. Že by ten, kdo sem přišel, hledal právě tohle? Dnes už videokazety netáhnou, musí se to tedy týkat něčeho staršího. Třeba má v ruce konečně důkaz proti Kubickému.

Srdce mu poskočilo radostí a očekáváním.

Olga Vilémová byla doma sama. Obě děti jí daly jasně najevo, že raději budou v karanténě s otcem.

Nezmohla se na odpor.

Připadala si osamělá. Rodina se od ní odvrátila. Brala to ale jako projev své vnitřní síly. Připadala si téměř svatá. Přináší oběti pravdě a své víře.

V tom jí pak mocně utvrzoval i inženýr Rabas, který se měl co chvíli u ní stavit, aby ji podpořil.

Postavila vodu na kafe. Byla nervózní.

Inženýr Rabas jí donesl slunečnice. Dala je do vázy. Jako květinářka je uměla ocenit. Sama má kšeft zavřený. Nechápala, kde je sehnal. Ale neptala se.

Nabídla mu kávu a že něco málo pekla. Jablečný závin.

Rabas zdvořile poděkoval a hostitelku ocenil.

„Jsme strašně rádi, že tě máme“, spustil. „Žena jako ty, to se dnes nevidí. Oceňuji tvůj hluboký smysl pro morálku a to, co je správné. Obětovala si manželství, bohužel to ovlivňuje i tvůj vztah s dětmi. Jsi prostě novodobá světice.“

Usrkl kávu a zahleděl se hostitelce do očí.

Ta okamžitě tála jak jarní sníh, který se ale letos v podstatě nekonal.

Tolik lichotek snad v životě neslyšela. Najednou jí každá z útrap v jejím životě přišla nedůležitá. Podstatné bylo, co mělo vyšší smysl.

Ona je pro společnost důležitou. Je světlem v temnotách.

„Jsi vzácný člověk“, pokračoval Rabas. „A to nejenom proto, jak jsi ukázala, že je Babiš lhář. Stala jsi se veřejnou tvář. Ty nejsi nějaká elita, jsi žena z lidu. To potřebujeme. Ukázat, že nejsme nějaká kavárna.“

Při těch slovech se pořádně napil. „Mohu poprosit kostku cukru?“

„Ale jistě“, zašveholila Olga.

Rabas pokračoval.

„Babiš nás v podstatě vrací do totality. Obšancované hranice, umlčování opozice, policejní stát. Ten člověk lže, kudy chodí.“

Olga Vilémová horlivě přikývla.

„Spolu se Zemanem nás tlačí Rusku a Číně do náručí. Co nějaké roušky? Stejně to bude infikované. Nenosil bych ji. Radši budu riskovat nákazu virem než čínskou ideologií.“

Olga by ho nejraději objala a políbila. Připadal jí jako kněz. I tak mluvil.

„Rusko, Kuba, Čína. Hrají si na záchrance a spasitele. A Evropa je v rozkladu“, povzdechl si Rabas.

„A nikdo nepomáhá těm chudákům v táborech“, přidala se Olga Vilémová. „Těm nejsme ochotni pomoci, rozdělit se o to, co máme.“

„Myslíme jen na sebe“, shrnul situaci chmurným hlasem inženýr Rabas, který přemítal především o tom, zda jeho nezisková organizace sežene další tučnou finanční injekci.

„Nesmíme se vzdávat. Zlo bude poraženo“, dodal vizionářsky.

Olga mu teatrálně zatleskala. Nacházela se v transu.

„Jakmile ta šaškárna s koronavirem pomine – koneckonců, taková španělská chřipka skolila miliony lidí – a takto se neblblo, musíme v naší práci pokračovat. Tato vláda je pro mne mnohem horší než nějaký koronavirus. Letná se opět zaplní“, zasníl se inženýr Rabas. „A ty budeš mezi předními mluvčími“, obrátil se na rozzářenou Olgu.

„Snad už v červnu to půjde. Ukážeme jim, jak se hájí demokracie. Že zaklepe bačkorama pár staříků? To každý rok, ne? Hlavně musí přežít demokracie.“

Olga Vilémová se právě pomyslně dotkla nebes. Úplně to viděla. Rozlehlou Letenskou pláň v Praze, davy nadšených lidí – a sebe, jak k nim promlouvá. Ne, teď ji nebolelo nic. Byla šťastná. Měla sen, pro nějž snad stálo za to i položit život.

Když Rabas odešel, Olga Vilémová posmutněla. Reflektory pohasly – a ona se pohroužila opět do své šedé nálady. Krom toho ale myslila i na něco jiného, než že ji nenávidí vlastní děti.

V hlavě jí totiž vířily dost divné nápady – a týkaly se její sestry. Co když její manžel doopravdy nevráždil? Co když ho chtěla udržet? O jeho nevěře určitě věděla. Nerozhodla se milenky svého muže zbavit? Nebylo to logické vysvětlení?

Olga Veroniku viděla před sebou. Jak bere do ruky zbraň. Jak jde za tou courou a skoncuje to s ní. Byla celá vzrušená. Třeba tu vraždu právě vyřešila.

Takže kovový předmět, jímž byl Vrzal usmrcen, byl patrně velký těžký francouzský klíč. Vyšetřování se však z místa příliš nehýbalo. Jak Bouda, tak Hamza s Mrncem byli toho názoru, že Vrzal někoho vydíral. Patrně někoho, koho se ale příliš nebál, jinak by si s ním večer nedal schůzku na osamělém místě.

To ale Mrnc s Hamzou ještě nevěděli, co Bouda u Vrzala objevil.

Magda Draníková měla neuvěřitelný vztek. Brajdl ji celou dobu vodil za nos.

„Takže tys Zmožíka neoddělal, že? A nezabiješ ani Lecinu, ani Soukeníka, ani Kubického.“
„Nejsem vrah“, odsekl Brajdl. „Nenechám se zavřít. Šukalo se s tebou dobře, ale že bych kvůli tomu chtěl konec života shnít za mřížema, to fakt ne.“

Už jí má plné zuby, hysterky.

„Ty grázle. Ty neskutečnej grázle“, řve Magda a je jí do breku. „Já ti věřila.“

„A já ti sehnal informace. Jsem si jistej, že tvýho otce dal zabít Kubický. Byl to jeho bílej koník. Vraždu provedl patrně Soukeník – a pomáhali mu Zmožík s Lecinou. To je z mé strany všechno.“

„Tak to tedy není“, řvala jak na lesy Draníková. „Něco jsi mi slíbil.“

Začala do něho bušit pěstí. Odstrčil ji, až upadla na zem. Bleskurychle však byla na nohách a zmizela v kuchyni.

Brajdl se chystal odejít, když se najednou před ním vynořila – a její výraz ho děsil. Byl doslova šílený. Oči jí tak nějak divně hořely – a v ruce držela ostrý kuchyňský nůž.

„Magdi, tohle přece...“

Nedořekl. Vší silou se ohnala nožem. Instinktivně uhnul a bránil se rukou.

Ucítil v ní přišernou bolest. Vzápětí mu z ní tekla krev. Vykřikl a zaklel.

„Kurva, Magdo, okamžitě toho nech.“

Ta se však hnala do nového útoku. Uhnul a zkroutil jí ruku. Znal pár chvatů. Neměl to původně v úmyslu, ale ruku s nožem nasměroval přímo proti její hrudi. Uvědomoval si, že ostří zůstalo hluboko v jejím těle.

Zavravorala. V pádu ji přidržel. Ležela na zemi a nožem, jenž jí trčel z hrudi – z níž jí vytékala krev proudem.

Chroptěla.

„Promiň, to jsem nechtěl.“

Sledoval, jak sebou naposledy škubla a jak zůstala ležet bez hnutí s vytřeštěnými očima.

Zavolal záchranku i policii. Byla to sebeobrana – to snad bude jasné každému.

Muselo to ale zajít až sem? Měl z toho dávno vycouvat. Viděl přece, jak je labilní. Že žije jenom tou svou pomstou.

Je to paradoxní. Její otec je mrtvý, ona je mrtvá – a Kubický si někde popíjí šampáňo. A jeho, Brajdl, čeká nezáviděníhodná anabáze obhajoby.

Čert mu ji byl dlužen, Magdičku.

Současně mu je jí líto. Byla ještě moc mladá. Jenže – čím by žila, jakmile by se pomstila? Spáchala by pak sebevraždu?

Má na sebe zlost. Přidělal si spoustu problémů – vlastně na celý zbytek svého života.

VI. Lecinův pád

Tentokrát už Oldřich Brajdl u výslechu nevzdoroval. Věděl, že nyní na výběr nemá. Krom vydírání Zmožíkové je tu mrtvá Magda. Jistě, byla to sebeobrana, ale také to mohou posoudit úplně jinak.

Mrnc i Hamza mu dávali zřetelně na srozuměnou, že je ve velkém průšvihů – a je pouze na něm, zda konečně bude spolupracovat.

„Takže znovu“, vybafl na Brajdlu Hamza, „sledoval jste Zmožíka. Vy jste ho i odposlouchával, že. Chceme vědět, proč se s Fražánkovou setkali. Co jí chtěl. A tentokrát se vás opravdu nebudeme doprošovat.“

Brajdl sklopil oči.

„Chlape, vy jste musel tu vraždu vidět. Nebo jste je sám zabil“, přisadil si Mrnc.

„Ne, to ne“, vykřikl Brajdl.

„Dobře, viděl jsem to. Ale ten člověk byl maskovanej. Měl bundu a kapuci a sluneční brýle. Nejde poznat, kdo to byl. Musel to být někdo z Kubického lidí. Asi Soukeník, ale jistě si nejsem.“

„Chtěl jste je vydírat?“

Brajdl naprázdno polkl.

„Mohlo z toho něco kápnout. Chtěl jsem tomu nejprve přijít na kloub“, hlesl tiše.

„Tak jo“, pokračoval, „řeknu, co vím. Dám vám i nahrávky a všechno, co mám.“

Chvilí mlčel. Vzdychl a nadechl se, aby to měl brzy za sebou. Na budoucnost v této chvíli raději nemyslí. Stejně je to všechno již ztraceno.

„Zmožík Fražánkovou vyhledal a sdělil jí, že ví, jak zemřel její otec. Prý ho někdo najal a on ho zastřelil. Má prý posledních pár dnů života a že ho jako tíží svědomí.“

Následovala pauza, kdy si Mrnc s Hamzou vyměnili pohledy.

„A kdo si ho najal?“

„To nevím. Pokud jí to sdělil, tak já to bohužel nemám. Ale kdo jinej než někdo od Kubického? A proto je také někdo od něho sejmul.“

Víc z něho nedostali.

„Tak co si o tom myslíte?“, obrátil se Hamza na Mrnce.

„Je jasné, že Sporek je z toho venku.“

„Jo, měl jste pravdu, chybu uznám“, procedil mezi zuby Hamza.

„O omluvy mi nejde, mohl jsem se mýlit i já“, reagoval Mrnc, „spíš mi vrtá hlavou, zda vraždil skutečně někdo od Kubického.“

„A vy myslíte, že ještě někdo jiný?“

„Hledal jsem, zda se bude shodovat balistika se střelami z nějakých minulých vražd. A něco jsem našel.“

Mrnc udělal divadelní pauzu, aby jeho slova působila.

„Jiří Fražánek a jeho dcera a Zmožík – všichni byli zastřeleni touž zbraní.“

„A Fražánka dal sejmout Kubický, ne?“

„Jenže tam nám poněkud chybí motiv. Spíše to vypadalo na jeho manželku a jejího milence. Chci se zaměřit na Fražánkovy milostné aféry.“

„A co si od toho slibujete?“

„Že najdu nějakého žárlivého manžela, který si najal Zmožíka, aby nepohodlného milence jeho manželky odstranil. Pokud by Zmožík prozradil, kdo si ho najal, pořád by mohl skončit za mřížemi.“

„Takže vy nevěříte, že je za tím Kubický?“

„To nevím. Pokud ho skřípnete, snad se to dozvíme. Jestli měl důvod zabít Fražánka, potom to on je.“

„Dobrá práce“, přemohl se Hamza, aby Mrnce také jednou pochválil. Musel uznat, že Mrnc udělal kus práce. A to v době, kdy je každý někde zalezlý a klepe se, co bude zítra.

Denisa Lecinová se svého úkolu zhostila s veškerou důkladností. Nedalo jí zase až tolik práce manžela nažhavit. Sice jí zpočátku vmetl do tváře, že s ní už nechce nic mít, že ví, že spala s Kubickým, ale když mu sehrála komedii kající se nešťastnice, která všeho lituje – a chce dát manželství do pořádku, otočil. Zvukovou stránku věci totiž podpořila vybraným prádýlkem a uměním, kterému ten stárnoucí pelichající kocour jednoduše neuměl odolát.

Navrhla mu, že když je ta koronavirová kalamita, mohli by odjet za Prahu na její chalupu. Mokrát tam nebyly – a že by se mohli trochu užít. „Vysadíme, uděláme si dovolenou, miláčku. Moc se chci s tebou milovat.“

Ten věčný podezíravec jí na to skočil. Přitom celou dobu počítal s variantou, že mu jeho manželka vrazí kudlu do zad. Jenže jí zobal – nikoli z ruky, ale z klína, a to doslova.

Byli zde již čtvrtým dnem. Bylo ráno.

„Kam jdeš?“, pronesl mátožným ospalým hlasem Lokera, zmožený ranním sexem.

„Za chvíli jsem zpátky, miláčku“, rajcovala ho hlasem Denisa.

Původně se chtěla jen trochu opláchnout. Vyběhla jen v kalhotkách. Ještě, že pořádně zatopili.

Strnula. Přikrčila se a znovu se podívala z okna. Nemýlila se. Bedřicha Soukeníka pozná bezpečně. Srdce jí tlučte nebývale rychle.

Vždyť měl přijít až k večeru – až manžela opije a odjede odsud, aby měla alibi.

Vystoupá do podkroví. Je tam minimum nábytku. Jak je skosená střecha, vytvořil se tam půdní prostor, kde jsou za závěsem nastrkané nějaké staré krámy.

Jako malá však využívala otvor v jednom prkně, aby viděla, co se děje v místnosti pod ní. To je ta, kde to před chvílí dělala se svým manželem. Přiloží oko k díře a pozoruje, jak je Honza netrpělivý. Vidí ho, co dělá rukou se svým jistým příslušenstvím. Normálně by ji to znechutilo. Teď cítí pouze strach.

„Deni, tak kde jsi, pojď ještě ke mně, lásko.“

V tu chvíli se zvolna pootevírají dveře. Víc Denisa nevidí. Až teď – jak se její manžel vztyčil na posteli a cosi koktá.

„Doprdele, co tu...?“

Více povědět nestačil. Dvě škytnutí – a Jan Lecina se kácí na postel. Jenže ho nesklátila sexuální dračice, ale dvě kulky.

Nyní Denisa vidí Soukeníka přímo pod sebou. Ještě jednou zamíří na svou oběť, tentokrát na hlavu – a zmáčkne spoušť. Krev je všude kolem. Denisa Lecinová právě ovdověla.

Jenže vrah zbraň vůbec neukládá. Naopak. Hraje si s ní.

„Deniso“, zavolá, „je hotovo. Kde jsi?“

Málem dostala infarkt. Takže Kubický se chce zbavit i jí. A jí to krávkě nedocvaklo. Pomáhá při vlastní vraždě.

Je paralyzovaná strachem – ale snaží se něco vymyslet. Soukeník se ji vydal hledat.

Už ji ani nevolá jménem. Teď byl jistě v koupelně.

Denisa horečnatě uvažuje. Co dole viděl? Její šaty. Musí mu být jasné, že tu někde je. Ten se odsud nehne – a prohledá to tu.

Velice tiše se přesune do půdního přístěnku a doplazí se k velké bedně vzadu. Nadzvedne víko. Je prázdná. Musí se tam nějak napěchovat. Zaklopí za sebou víko a skoro nedýchá.

Čas jí v této fázi připadá nekonečný.

Je to tady – slyší pomalé kroky. Blíží se. Podlaha zavrže. Rozrazil dveře skříně v rohu místnosti. Nic. Došel k zástěně. Zřejmě nahlédl dovnitř.

Je hrůzou zkoprnělá. Doplazí se až k bedně a najde ji?

Kroky se vzdalují. To není možné. Asi ho nenapadlo, že by mohla být uvnitř.

Však se také diví, že se tam nějak záhadně srolovala. Vše ji bolí, chytají ji křeče. Ale je životně nezbytné, aby nekřičela.

Klapot kroků umkl. Patrně se šel podívat do sklepa.

Co teď? Má se pokusit utéct? Ne. Zkusí to ještě vydržet.

Soukeník zatím volal Denzáblovi.

„Děje se něco?“

„Zatím je hotová půlka. Pták je tuhej, ale kočka se někde toulá.“

Pták bylo označení pro Lecinu, kočkou nazývali Denisu.

„Ale musí tu někde bejt. Má tu všechny věci.“

Prý tam má zůstat a počkat, až vyleze. Nebo znovu celou chalupu prohledat.

„Ok“, típne Soukeník mobil na jedno použití.

Kde ta coura jenom může být, honí se mu hlavou.

Zkusí ji prozvonit. Třeba ji tak objeví hned. Vytočí její číslo a naslouchá. Postupně prochází byt. Nakonec její mobil objeví kousek od Lecinovy mrtvoly. Vibruje na nočním stolku.

Takže tu někde je. Dobře. Nebude se s tím párat. Někde něco přehlédl.

Zarazí se. Vzpomněl si na tu odřenou dřevěnou bednu nahoře. Nechtělo se mu tam k ní plazit. Tam bude. Jasně.

Jde skoro najisto.

Denisa opět slyší kroky. Tentokrát je to rychlý dusot.

Smrt se blíží – a ona nemá úniku.

Policisté již byli na svých místech. Operaci velel Bouda. Zajistili Soukeníkův vůz.

„Je uvnitř“, poznamenal suše Bouda. „Máme ho.“

„Tady policie. Jste obklíčen. Vzdejte se“, zahřímá amplion.

Soukeník se zrovna chystal cvičně provrtat tu bednu pár kulkami. Otočil se. Rychle seběhl dolů.

Musí najít únikovou cestu. „Poslední výzva. Vzdejte se.“

Vidí, že policajti jsou všude kolem. Ještě netouží odejít na onen svět.

Co mu vlastně mohou přišít? Vraždu Leciny. Dobře. A pokud jim naservíruje Kubického – a o toho jim jistě jde, nemusel by strávit konec svého života v base.

Zbraň pohodí na podlahu. Už je pro něho bezcenná. Pomalu otevírá dveře a vychází ven.

Alexandra Předlická mu zkroutí ruce za záda a pronese klasickou formuli při zatčení, kdy ho poučí o jeho právech.

Soukeník nekladl žádný odpor. Má to na háku. Bude mít pro ně ještě cenu zlata – a je si toho sakra vědom.

VII. Boudův objev

Kamil Denzábl přemítal, jak zmizet. Za hranice se nyní nedostane. A policie po něm půjde. To je jisté. Zatkli Soukeníka i Kubického. Kam se zašít?

Je otázkou času, kdy vyjde najevo, že se za zády Kubického obohacoval. A ten blb si ničeho nevšiml. Napakoval se pořádně. Jenže do toho přišel ten zatracený virus. Zrovna ve chvíli,

kdy se chystal zmizet za kopečky i s penězi. Teď si s nimi může leda tak vytřít zadní a spodní část těla.

Zaklel. Jedno ví jistě. Sedět doma na zadku nesmí.

Soukeník věděl, že mu jde o krk. Vypovídal ochotně, líčil podrobnosti. Vraždu Vozábka hodil na Lecinu. Jediné, co mu mohli dokázat, byl mord Leciny a také Emila Rajbla.

Vylíčil vše, co věděl. Veškeré Kubického podvody, to, jak chodila faktury na Vozábka a Rajbla – a jak bylo nutné se jich zbavit. Jak pomáhali Zmožík i Vrzal. A že spojkou byl jistý Kamil Denzábl.

Toho se zatím zatknout nepodařilo.

Ne, Metoděje Gryce prý nezavraždili. A Jiřího Fražánka také ne.

Zatčených přibývalo, přesto se nepodařilo zjistit sebemenší důkaz, že by do vražd Gryce a Fražánka byl zapleten právě Kubický.

Stejně tak Soukeník odmítal, že by zavraždil Gabrielu Fražánkovou a Zmožíka.

Hamza se zatvářil kysele. „Povědí nám jen to, co musej'. Na co máme důkazy. Snad to bude u soudu stačit. Ale myslím, že to můžeme uzavřít. Vrzal i Zmožík byli členy toho gangu. Pomáhali s odklizením mrtvol, sháněli vražedné zbraně a tak podobně. A víme, že Zmožík zabil Fražánka.“

„Kubický doznal, že dal zabít Vozábka s Rajblem – ale kategoricky odmítá, že by měl něco společného s vraždou Gryce či Fražánka. A já mu věřím. Jeho reakce byla spontánní. Vyletěl jako čertík z krabičky.“

Mrnc si tu scénu opět vybavil.

„Ne, tak tohle ne“, vybuchl Kubický. „S nějakým Fražánkem jsem žádný kšefty neměl. Proč bych ho zabíjel? A ten – jak že se měl jmenovat? Gryc? Tak si to ověřte, jste mimo. Neměl jsem na jeho smrti zájem. Nic bych z toho nezískal. Nevraždím lidi pro potěchu.“

Jasně, výhradně pro peníze, ušklíbl se v duchu Mrnc. Ale uznával, že na tom, co Kubický říká, něco je. Gryc ani Fražánek do toho všeho nezapadali.

„Vrzal vám vyblil všechno. Už ho nemělo smysl zabíjet. Nebezpečím byl Lecina – ale Vrzal byl jen šmejd, na němž už bych si nic nevzal. Já nejsem Al Capone, do prdele. A Zmožík mě dávno nezajímal. Chcípl by tak jako tak. To mi přišijete každou vraždu, kterou nedovedete vyřešit?“

Kubického vztek byl nefalšovaný. „Ale co, přišijte mi všechno. Stejně je to fuk. V tomhle zkurveným světě je to už beztak jedno velký vězení.“

„Kdo podle vás mohl ukrýt mrtvolu Gryce k těm dvěma ostatním?“

„Co já vím? Zmožík? Vrzal? Lecina? Soukeník? Denzábl? Na nikoho není spoleh. Každý se vás snaží jen vojebat. Hnusnej stát.“

Mrnc se musel až usmát. Výlev spravedlivého morálního rozhořčení z Kubického úst ho doopravdy pobavil.

Aneta Sindlová byla dvaapadesátiletá chemická blondýna, která se snaží za každou cenu zabránit stárnutí, aby vtrhlo dovnitř.

Udržovala si štíhlou sportovní postavu. Byla dvakrát rozvedená a v současnosti žila s o téměř dvacet let mladším kuchařem. Jasně, že to neklapalo. Hádali se, už na ni i vztáhl ruku. Ale byl namakaný a v posteli ji plně uspokojoval.

Mrnce pozvat dál nechtěla. Měl sice roušku a ukázal jí policejní odznak – ale stejně.

„Mluvili jsme spolu. Jedná se o Lokerovu manželku. Byly jste prý přítelkyně. Potřebuji pouze pár informací. Bude to maximálně deset minut a půjdu.“

„Za deset minut můžu být nakažená“, odsekla Aneta.

„Tak pojdte“, vzdychla a též si nasadila roušku. Držela si od něho odstup – a Mrnc nepochyboval, že jakmile odejde, pořádně to tu po něm vydezinfikuje.

Štítily se ho asi podobně, jako by jí po bytě lezl šváb.

„Tak co chcete vědět?“

Nenabídla mu čaj ani nic jiného – ale Mrncovi to nevadilo.

„Znala jste Lokerovou.“

„Jo, chudák ženská. Toho slizouna měla opustit dávno.“

„Měla někoho?“

Aneta Sindlová se ušklíbala.

„No jasně. Toho moulu nemohla ani vystát.“

„Znala jste ho?“

„Tutlala to, protože byl ženatej. Ale jo, vím. Byl to taky pěkný parchant. Měla na chlapy smůlu. Ale já na tom nejsem o moc lépe.“

Rozepla si halenku – a poprvé se na Mrnce zadívala jinak než jako na objekt nákazy.

V očích jí cosi zajiskřilo. Možná si představila, že by se i Mrncem ráda nakazit nechala.

Její hlas již nebyl strohý a hrubý, ale vloudil se do něho tón koketérie.

„Byl to jistěj Fražánek. Když spáchala sebevraždu, tak ho pak někdo taky oddělal. Asi jeho stará.“

Řekla to, jako by mu oznamovala, kdy jede nejbližší vlak z Prahy do Brna.

Mrnc však sotva tajil své vzrušení. Ne snad, že by zatoužil mít cokoli s tou ženskou v křesle naproti němu. To tedy ani náhodou. Ale zavěťřil stopu, po níž se rozhodně pustí.

Evžen Trokl si zoufal. Nepozorovaně sledoval dům Kubického bylo nemožné. Bez roušky nesměl na ulici, navíc ve svém věku měl jít tak maximálně do obchodu a zpět. Aby se bál, kdy ho kdo nabonzuje.

Do toho Kubického manželka skoro z domu nevycházela. A teď přišlo zatčení Kubického. Troklova mise byla u konce. Již se nepomstí.

Nejhorší na tom všem bylo, že nebyl schopen se zabít. Již držel nabitou zbraň u své hlavy, ale nezmačkl to. Strach i pud přežít byly mocnější. Jenom nechápal, proč jeho organismus na životě lpí. Vždyť co je to v této době za život? Je velice pravděpodobné, že se nakazí a vzhledem k tomu, kolik mu je, to pro něho bude konečná.

Nebylo by tedy důstojnější to vzít do svých rukou?

Zbraň odjistil a položil ji na stůl. Tvář zabořil do dlaní a celý shrbený na židli se rozplakal.

Libor Bouda si znovu přehrál videokazetu, kterou našel ve Vrzalových věcech. Seděl jako přikovaný. Saše mohlo být tak šestnáct sedmáct. Jednalo se o nefalšované porno.

Řada věcí mu najednou začínala děsivě zapadat. Předlická je otčímem zneužívána. Potká Vrzala. Aby se užívala, točí porno. Ti dva se znali.

Takže ten, koho Vrzal vydíral, byla Předlická.

To ona se dostavila na osudnou schůzku, z níž se již Vrzal nevrátil.

Co z toho všeho vyplývalo, bylo děsivé. To ona zabila otčíma. Ona zavraždila Gryce. A on, Bouda, tím, že Vrzala vyčmuchal – a Sašenku mu vlastně naservíroval pod nos, celé toto hrůzné dějství odstartoval.

Bylo mu příšerně. Naděje, které si dělal, byly rázem v troskách. Žádný život po boku milované ženy nebude.

Jasně, musí si s ní ještě promluvit.

Záznamník.

Nahrál ji vzkaz. Snažil se, aby jeho hlas působil pokud možno normálně. Ale nezvládl to. Třásl se mu.

„Saši, až si poslechneš tento můj vzkaz, ozvi se mi, je to hrozně důležité. Musím s tebou mluvit. Jde o Vrzala. Na něco jsem asi kápl. No nic, ozvi se.“

Richard Lokera byl očividně nesvůj. Mrncovy otázky mu byly nepříjemné.

„Musíme to ještě po letech vytahovat?“

„Obávám se, že musíme“, nedal se Mrnc. „Vaše žena měla poměr s mužem, který byl před lety zastřelen. A my víme, že se střílelo ze stejné zbraně, kterou byli zabiti jeho dcera a Zmožík. Navíc víme, že Zmožík byl na Fražánka někým najat. Takže znovu: Věděl jste, že vaše žena měla poměr s Jiřím Fražánkem?“

Richard Lokera nevěděl, co na to říct. Nakonec přikývl.

„Když to musí být. Ano, věděl jsem to. Ta kráva si myslela, že s ní plánuje skvělou budoucnost. Vykašlal se na ni – a ona se zabila. Pro mě je to minulost. Nechci se jí už

zabývat. Jitří to staré rány. Nemyslíte si snad, že jsem Fražánka zabil? Proč bych to dělal? Abych pomstil svou ženu? Už mi na ní nezáleželo. Jenom na synovi.“

„Váš syn vám není úplně podobný...“

„Co tím chcete říct?“, vystartoval na Mrnce ostře Lokera.

„Jenom konstatuju, co je vidět pouhým okem. Díval jsem se na fotografie Fražánka. Tomu by váš syn byl rozhodně podobnější. Chci jen vědět, zda je možné...“

„Vypadněte“, zařval Lokera, který se nadobro přestal ovládat.

Mrnc jen pokrčil rameny. „Možná se vrátím se soudním příkazem k prohlídce“, oznámil rozčilenému muži přes rameno, když byl na odchodu.

Alexandra Předlická si poslechla vzkaz od Boudy. Bylo po všem. Ruce se jí třásly, chtělo se jí brečet.

Veškeré její touhy se během chvilky rozplynuly. Na obzoru nebylo nic. Nic než neprostupná tma.

Samozřejmě, že se již Boudovi neozve. Napíše mu dopis. Dopis, do kterého zkusí nacpat vše, co s sebou vláčela po většinu svého života.

Myslí na to, co bylo v jejím životě krásné. Moc toho nebylo. Ale za dobu strávenou s Boudou byla vděčná.

Mohli být spolu šťastní. Ne. Oni spolu byli šťastní.

Jediné, co ji trochu utěšuje, je fakt, že stejně zůstat na tomto světě není žádné terno.

Chvilíčku si pohrává s nápadem, zda by Bouda nad tím vším nedokázal zavřít oči.

Ne, zná ho. I když ji miluje – a tím si jistá je, tohle by šlo proti všemu, v co věří.

Stejně by nemělo smysl přivádět do tohohle světa děti. A žít roky v karanténě? To může rovnou nastoupit do vězení.

Ne, svůj život si představovala diametrálně jinak.

VIII. Na rozloučenou

Zbraň, která usmrtila před lety Fražánka, aby nedávno zabila i jeho dceru a umírajícího Zmožíka, byla nalezena pohozena ve škarpe u silnice.

Bylo zřejmé, že ji tam někdo pohodil teprve nedávno.

Denzábl byl stále na útěku. Policie již věděla, že Kubického okrádal. Bylo po něm vyhlášeno celostátní pátrání. Byl to snad on, kdo zabil Zmožíka i Vrzala, kteří snad věděli o jeho podvodech?

Vypadalo to tak.

Alexandra Předlická vyčistila a nabila svou služební zbraň. Seděla v autě na lesní cestě, na kterou před chvílí odbočila, aby zmizela. Ano, to je to správné slovo. ZMIZET. Nadobro.

Už nebrečela. To si odbyla předtím. Je elegantně oblečená, namalovaná, navoněná. Stejně ale nebude hezký pohled, až ji tu najdou.

Přemýšlela, kdo to asi bude. Nechtěla, aby to byl Libor. Jistě, nechala mu dopis, kde píše o všem možném, ale indicie, kde ji hledat, tam nemá. Kdy ten dopis bude číst? Poslala ho dnes ráno. Má tedy čas. Jedno je jisté. I kdyby Česká pošta nebyla Českou poštou, tedy kdyby zásilky doručovala jako blesk, ji předběhnout nemůže.

Pokouší se ještě v sobě vyloudit úsměv. Ne, je na konci. Nestala se matkou. Její kariéra končí. O milovaného partnera by brzy přišla. Smutné bilancování. Je konec. Co tu po ní zůstane?

Přesto nelituje, co udělala. Vybaví si partnera své matky. Křivého sprostého hnusného grázla, co jí nedal pokoj. To on ji zničil. Opakovaně ji vraždil – a ona neměla zastání. Nikde. Doteď cítí neskutečný odpor, ponížení a hanbu.

Utekla z domu a potkala Vrzala. Aby se užívala, začala točit porno. Byly prachy. Kurvila se – a bylo jí to všechno jedno. Ale nebylo to nadarmo. Když jí bylo sedmnáct, vylákala toho hajzla do Vrzalova srubu. Nažhavila ho svými fotkami, svlékla se před ním, rozrajovala ho na maximum. A měla připravený dlouhý ostrý nůž. Když byla nad ním – a on v nejlepším, rozpráhla se a bodala jako šílená. Byly to snad desítky ran. Pamatuje, jak byla celá od krve. Určitě už bodala a řezala do mrtvoly – ale cítila cosi jako katarzi.

Vrzal potom odklidil tělo a zametl stopy činu. S tím, že ale ona musí vypadnout.

Vypadla. Postavila se na vlastní nohy. Začala studovat. Prachy měla, krom toho si nejstarším řemeslem tu a tam přivydělala. Zákazníky si však vybírala. Nesměl se jí z nich úplně zvedat žaludek.

Šíleně otupěla – a soustředila se na jediné. Na kariéru. Nečekala už, že ji minulost dostihne. Navíc takto zlomyslně. Její první možný životní partner kápl na člověka, kterého by jinak ani nenapadlo ji hledat. A najednou mu ji naservírovali jako na podnose. Sašenku, která v sedmnácti zabila chlapa.

Začal ji vydírat. Přemýšlí, zda mu neměla začít platit. Ale jak by to dopadlo? Sedřel by ji z kůže – a nakonec by to stejně prasklo.

Nelituje ho. Také ji zmrd ojel. Může se jí někdo divit, že s ním nemá slitování?

Myslel si, že se mu nemůže nic stát. Jenže to se spletl. Spoléhal, že kriminalistka ho nezabije. Že se raději nechá vydírat a oškubat.

„Neznal mě“, ušklíbne se. „Věděl o mně kulový. Jedinej, kdo mě znal, je Libor.“

Do očí jí vstoupí slzy. Milovala ho. Má před sebou fotografii, na které jsou společně. Oba se usmívají – ale co je hlavní, oba jsou na ní šťastní. Nejsou to takové ty cvičené úsměvy pro objektivy.

Slza ji ukápne přímo doprostřed fotografie. Cák.

Odloží ji.

Opře se o sedadlo, které trochu posune dozadu a sklopí. Udělá si pohodlí. Stále uvažuje, kam přiloží hlaveň. Hlava je jistější, ale nechce nechat po sobě bordel. Netouží, aby byl její mozek všude kolem.

Je rozhodnuto.

Sundala si kabát a položila ho na zadní sedadlo. Tu chvíli jí zima nebude – a pak už stejně bude studená.

Má strach?

Dochází jí, že největší strach má z nicoty za života. Trvalé nicoty, s níž už nelze nic udělat.

Nicotu po smrti nezná – ale nemělo by to být horší. Tedy doufá.

Rozepne si blůzku, aby jí byla vidět černá krajková podprsenka.

Přitiskne hlaveň někam pod levé ňadro. Ještě před tím si sáhla, zda nahmatá puls srdce.

Ano – tam by to mělo být stoprocentní.

Zavře přitom oči. To udělala i při svém prvním sexu. Tehdy ale prožívala mnohem větší hnus. Nyní je se svým osudem smířena. Vybrala si ho.

Ozve se rána – pak nastane ticho.

Alexandra Předlická sebou škubla a sesunula se na stranu. Zbraň jí vypadla z ruky. Krve je sice kolem dost, ale přesto si zachovala určitý půvab. Půvab, který zamrzl. Napořád.

IX. Koleje do nicoty

Libor Bouda čte dopis již asi popáté. Oči má celé rudé od pláče, ale nedokáže si pomoci. Hltá ty řádky znovu a znovu. Nechá se jimi bičovat jako pravý masochista.

„Můj milovaný nejdražší Libore,

chci jen, abys věděl, že jsi byl v mém jinak hnušném životě tím nejcennějším a nejlepším, co mě potkalo. Nemyslím to jako frázi – a myslím, že to víš.

Až tohle budeš číst, já tu již nebudu. Mrzí mě to – ale utrpení jsem si již užila dost. Nemá cenu, aby se to protahovalo. Snad i ty jednou pochopíš, že to takto pro oba bude lepší.

Ponechám zcela na tobě, zda bude nutné, aby i po mém odchodu všichni znali pravý důvod toho, co mě k němu přimělo. Alternativní verzí by mohlo být, že jsme se rozešli – a já to neunesla. Anebo si můžeš vymyslet, že jsem se bála, že jsem těžce nemocná. Tohle nechám na tobě. Omlouvám se.

Ano, zabila jsem Gryce i Vrzala. Gryce proto, že mě zneužíval – a moje zkurvená matka nehnula prstem. Nenáviděla jsem ho. Když jsem utekla z domova, dělala jsem všechno možné. Asi jsi našel nějakou z kazet, kterou si ten prasák někam schoval. Škoda, nedokázala jsem přijít na to, kam. Byl jsi opět lepší.

Vrzal byl šmejd, ale poskytl mi azyl, když mi bylo nejhůř.

Gryce jsem nalákala na sex. Užila jsem si to. Bodala jsem do té svině – a bodala. Jako bych ze sebe smývala celé to ponížení, které mi způsobil. On mne před tím vraždil mnohokrát.

Tak jsem mu to vrátila.

Nečekám, že to pochopíš. Jenom chci, abys věděl, co to pro mne znamenalo. Nový začátek. Vrhla jsem se do studií, začala jsem dělat kariéru. Přála jsem si zanechat tu po sobě něco dobrého a trvalejšího.

Asi se mi to bohužel nepovedlo – ale tak to zkrátka chodí.

Vrzal mě vydíral. Kdybych začala platit, už by to jen pokračovalo a stupňovalo by se to.

Neomlouvám tím, co jsem udělala, jenom to píšu.

Zlato, pamatuj si mě jako ženu milující, která chtěla pro tebe to nejlepší. Ponechám zcela na tobě, zda tento dopis použiješ jako důkazní materiál, nebo ho zničíš.

V obou případech máš mé požehnání.

Sbohem, můj nejdražší. Ani nevíš, jak bych si přála, abychom se jednou ještě setkali. Ale v tuhle chvíli ti chci popřát ještě dlouhý naplněný život, kdy si najdeš někoho, kdo ti dá to, co já už nemohu.

Mrzí mě to vše. Moc.

Navždy tvoje

Saša.“

Libor Bouda dal průtoky slz volný a ničím nerušený průběh. „Ach Saši, proč to muselo zajít až sem“, zaštkal. „Vždyť bez tebe jsem nic.“

Přistihl se, že uvažuje o tom, zda by to vše dokázal zamést pod koberec. Mohli by tak žít? Teď už to bylo beztak jedno.

Ne, podvědomí mu až příliš zřetelně dává najevo, že je to pouhá iluze. Zradil by vše, pro co žil – a Saša to věděla sakra dobře.

Nedokázal se srovnat se skutečností, že tu již není.

Richard Lokera nechce riskovat. Nesmí je ohrozit, vždyť pro ně to celé dělal. Škoda, že ten polda tak dotírá. Ale už ví, že zabil otce Gabriely Fražánkové, Jiřího Fražánka. Musel to udělat. Ten hajzl mu šukal ženu. Pak ji nechal – a ona spáchala sebevraždu. Jenže Fražánek věděl jednu zásadní věc – že je biologickým otcem Standy.

Z toho měl Richard panickou hrůzu. Fražánek mu dal jasně najevo, že když nebude Lokera cálovat, bude se domáhat svých otcovských práv – a bude žádat o test otcovství. Stačilo, že ho připravil o ženu. O syna už nesměl.

Lokera předstíral, že je svolný platit. Uměl zahrát neškodného imbecila, který si nechá všechno líbit. Kdo na to skočil, měl smůlu.

Fražánek tedy určitě.

Fražánek přijel na schůzku v autě. Bylo to pod mostem u řeky. Lokera mu měl dát první splátku a zase měli odjet. Fražánek nečekal, že si Lokera opatří zbraň. Natož, že by byl schopen ho zastřelit. V tom se nemýlil. Na to si Lokera někoho najal. Zmožíka. Znali se. Zmožík tehdy potřeboval nutně prachy – a byl svolný k čemukoli. Lokera mu opatřil zbraň – a Zmožík provedl, za co mu bylo zapláceno. Našil to do Fražánka zblízka. Dvě střely mířily do hrudi, jedna do hlavy, jedna do rozkroku.

Lokera chtěl, aby podezření padlo na manželku oběti a jejího milence. To se také stalo, ale policie proti nim neměla důkazy.

Gabriela si celou dobu myslela, že jejího otce dala zabít její matka. A pak se objeví to pako Zmožík a vše jí vykecá.

Richard Lokera přivře oči a vybaví si tu sebestřednou samolibou kreaturu Fražánka. Lokera trpěl, když se dozvěděl, že jeho žena ho podvádí právě s tímto nafoukancem. S tímhle debilem. Malovala si s ním budoucnost – jenže se, holčička, přepočítala. On to s ní totiž Fražánek vůbec nemyslel dobře. Nevěděla už, jak dál. S manželem žít nechtěla, měla finanční problémy, ji nechal milenec, s nímž měla dítě. Řešila to finálním skokem.

„Co vlastně na mě mají?“, ptá se sám sebe Lokera. Jistě, dokážou spojit vraždu Fražánkové se Zmožíkem právě s Fražánkovou smrtí.

Tu zbraň si holt schoval na horší časy. Měl říct Zmožíkovi, ať ji zahodí. Ale on si ji od něho vzal zpět, aby ji ukryl. Staral se o ni, čistil ji. Udržoval ji v pohotovosti, kdyby ji znovu potřeboval.

Stejně si s ním osud divně pohrál. Fražánkovou chtěl zabít v okamžiku, kdy ničila Standu. Navíc to byla jeho ségra. Jak nechutné.

Jak se mu ulevilo, když to vypadalo, že to nebude muset udělat. A pak ji sleduje – a vidí, jak se schází se Zmožíkem.

Byl si jistý, že ten nikdy nepromluví. Jenže byl smrtelně nemocný – a té děvce všechno vyblil. Nešlo riskovat. Jak viděl, že se ti dva sešli, ihned jednal. Bylo mu jasné, že nejde o sex. Co by Fražánková dělala s umírajícím Zmožíkem? A zbraň měl pro jistotu s sebou.

Jeho zastřelil, když se vracel k vozu. Ji pak v domě. Doteď vidí ten její údiv.

Naaranžoval to, aby to odnesl Sporek. Ten měl jít sedět. Zhrzený milenec, který se neovlád.

Ten Mrnc už si poskládal hodně. Krom toho, že Fražánek byl zabit stejnou zbraní jako Zmožík a Fražánková, tak to, že Standa není jeho biologický syn.

Lokera zazmatkoval a zbraně se zbavil – ale tak pitomě, že ji Mrnc našel. Teď by se Richardovi hodila. Nedá se nic dělat. Zvolí jiný způsob.

Nesmí ty dva ohrozit. Zanechá dopis na rozloučenou, že má strach ze zdravotních problémů. Že trpí depresemi a nemůže dál. Ať mu pak říkají, že lže.

Jen ať hezky odsoudí Kubického, když Sporek je z toho venku.

Richard pozná, kdy je hra u konce.

Stmívá se a on kráčí pevným krokem ke kolejím. Už na ně vstoupil. Ještě chvíli – a bude tam zatáčka. Tam nemůže reagovat nikdo.

Snad to nebude moc bolet. Ale co, vždyť to bude mžik.

Uslyší neklamně zvuky blížícího se vlaku včetně troubení.

Nemohl by tvrdit, že nemá strach. Jistěže – a značný. Ale mnohem více se děsí možnosti, že by nějak ublížil Standovi. Jemu byl skutečným otcem. To je jeho odkaz. A s tím odejde. Naprosto smířen.

Nemyslí na strojvedoucího ani posádku ve vlaku. Neřeší, kdo bude odklízet, co tu po něm zůstane.

Jeho výkřik zanikl v prudkém kvílení brzd. Do toho začalo poměrně hustě pršet.

X. Hlavně ne zbytečně...

Bylo po všem. Richard Lokera se zabil – a tím vyšetřování skončilo. Kubický bude souzen za vraždu, které mu lze dokázat. S ním budou souzeni Soukeník, Denzábl a další. Denzábla už mimochodem také zadrželi. Nějací lidé nahlásili, že je tam muž bez roušky.

Mrnc pociťoval neskutečnou prázdnotu. Jeho žena již měla potvrzené, že je v tom. Mrnc se tedy znovu stane otcem. Jenom nějak nechápe, co dítěti v této době může nabídnout.

Jaká budoucnost se tu pro ně vlastně rýsuje? Přišlo mu, že žádná. Pozoroval z okna mrhnutí, které orosilo povrch okolních střech.

Pociťoval nepředstavitelnou hořkost. Zklamání. Apatii. Co dokázal? Ano, ví, kdo zabil Fražánka, jeho dceru a Zmožíka. Ale pachatel je mrtev – a nic z toho už nemá smysl. Toho zmaru kolem je mnoho. Neví, proč se zabila Předlická. Netušil, že Bouda zničil dopis i další důkazy, které by na její čin vrhly ostré světlo. Vidí ale jedno. Žena, která neměla děti a žila jen prací, odešla – a co po ní zůstalo?

Asi nikdo nechce žít zbytečně. Touží po sobě něco zanechat. Richard Lokera dělal vše pro to, aby jeho syn, který nebyl jeho biologickým synem, ale Fražánkovým, někým byl. Něčeho dosáhl.

Čeho jsme ale dnes svědky? Malí podnikatelé budou ve velkém krachovat. Restauratéri, hospodští, květinářky, autoservisy, mohl by ve výčtu pokračovat. Do toho se položí velké automobilky a na ně navázané profese.

Ne, tohle není nějaká chřipka. Toto je metastáza systému – a vidět to už musí i ten, kdo má roušku na očích.

Co vidíme v televizi? Dlouhodobě tam propagují sex, hry – v podobě oktagonu a novodobých gladiátorů, a vzory typu Pohlreicha či mistrů zastavárny. Kdo jsou vzory dneška? Sprostí, amorální kšeftaři, feťáci, lidé, kteří žádné hodnoty nemají.

K žádným hodnotám se nevychovává. Krédem doby bylo: Dělej si, co chceš, ale hlavně nebuď politicky na té špatné straně. Nezájmej se o historii, nesnaž se vybočovat. Pokud možno nemysli. Kašli na druhé.

Mrnc pociťuje neskutečnou úzkost. Co bude zítra? Kdo na tohle umí odpovědět?

Každý se tu pachtí s tím, že si přeje, aby jeho pouť tady nebyla marná. Hlavně ne zbytečně...

Komu se ale podaří něco hodnotného tady zanechat?

Mrnc se pokouší nějak uklidnit. Třeba nebude tak zle. To by ale nesměl pročítat zprávy o mrtvých v Itálii, ve Švýcarsku, ve Španělsku.

Mnoho nakažených je už teď také ve Spojených státech amerických. Ne, ekonomika je celosvětově provázána – a má dost. Žádná bublina. Žádná rýmička.

A on do této doby, stabilní asi jako vulkán před erupcí, přivede na svět dítě.

Nemá to, s kým probrat. Jeho lvetka je nadšená, nerozuměla by mu. Jenom by se pohádali – a to rozhodně nechce.

Vzdychne si. Ironicky si pomyslí, že jestli něco téhle době schází, potom šmrnc.